ЖІНОЧИЙ СВІТ

ЕКо.

WOMAN'S WORLD

Ч. 4 КВІТЕНЬ 1960

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік XI Квітень, 1960 Ч. 4

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової
Редагує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:

"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada

Ціна одного числа — 35 ц.

Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00. Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл., у Франції 900 франків. Редакційна колеґія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. XI April, 1960 No. 4

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to

"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada

Single copy — 35 c.

Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

ЗМІСТ

Василина Вергун-Модрицька: Великодні побажання ... 1
Незбагненна містерія Христового Воскресення 1
Великодній привіт від ЦУ ОУК ... 1
Людмила Коваленко: Світ у пітьмі ... 2
З курсу писання писанок Відділу ОУК в Едмонтоні ... 3
Останній Великодній привіт Олени Кисілевської 4
Леся Храплива: Страсний четвер ... 4
Століття народин Уляни Кравченко ... 4
Ганна Черінь: Христос Воскрес із мертвих ... 5
Олена Трофимовська: Героїні та герої недавно минулого ... 7
С. Б.: Інтерв'ю з Ольгою Войценко ... 8
Успіх жінок у Швайцарії ... 9
С. Б.: Відзначення Марусі Бек ... 10
У справі Літературного Конкурсу СФУЖО ... 10

ДИТЯЧИЙ СВІТ
К. Перелісна: Христос Воскрес! ... 11
Леонід Полтава: Найбагатша писанка ... 11
Леся Храплива: Писанка ... 12
Під Великдень ... 12
Н. Забіла: Весно! ... 12
Проліски ... 12

ENGLISH SECTION
Halia Hawryluk Charney: Easter at Springtime and Ukrainian "Pysanky" ... 13
Леоніда Вертипорох: Зустріч з Оленою Лотоцькою ... 15
Олександра Копач: З нових видань ... 16
Іванна Зельська: Українська вишивка ... 17

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ
Головна Управа УЗХ: Христос Воскрес! ... 18
О. Ґ.: Надійшла весна прекрасна ... 18
Контест на Допомоговий Фонд УЗХ ... 18
У другу річницю смерти ... 18

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК КАНАДИ
Розмови Центральної Управи ОУК із своїми Відділами ... 19
З діяльности Відділів ОУК ... 20
Великодні привітання ... 21

Е. Слюзар: Свято св. Миколая в Каракасі ... 23
Куховарські поради ... 24
Подяка ... 24
З діяльности Відділу Комітету Українок Канади у Форт Віліям, Онт. ... 24

Обгортка Е. Козака

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13,
France

АВСТРАЛІЯ:
Fokshan Library & Book Supply
1 Barwon St.
Glenroy, W. 9, Victoria
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК XI КВІТЕНЬ, 1960. Ч. 4 (124)

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

ВЕЛИКОДНІ ПОБАЖАННЯ

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ! ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ!
НА НЕБЕСАХ І НА ЗЕМЛІ,
ВЕСНОВОСКРЕСНА ЛУНАЄ ПІСНЯ,
ЯК У МІСТІ, ТАК І В СЕЛІ.

СЕРЦЯ ВЕСНЯНКУ ХОРОВОДЯТЬ,
УСТА ШЕПЧУТЬ: "ХРИСТОС ВОСКРЕС"!
І НА ОБЛИЧЧЯХ РАДІСТЬ ГРАЄ
СОНЦЕ СМІХОМ ІЗ НЕБЕС.

ХРИСТОСУЮТЬСЯ МАЛІ Й ВЕЛИКІ,
ВЕСЕЛОРАДІСНИЙ ЇМ СВІТ,
І МИ З КРАЇН ЗАМОРСЬКИХ
В УКРАЇНУ ШЛЕМ ПРИВІТ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВСІХ ПАЛКО ТАМ ВІТАЄМ,
І ВСЬОГО КРАЩОГО ТА МНОГИХ ЛІТ
З ДУШІ І СЕРЦЯ ВСІМ БАЖАЄМ.

БАЖАЄМ СИЛИ Й ГАРТУ ДУХА,
ЯК МАЛИ ТІ, ЩО ЙШЛИ НА СТОС,
І ВІРИ В СВІТЛЕ ВОСКРЕСЕННЯ,
ЯК МАВ ЇЇ ІСУС ХРИСТОС!

Незбагненна Містерія Христового Воскресення

І до сьогодні не збагнена містерія Воскресення Христового (не нам же, людям, збагнути Божі діла, Божі таємниці), та віра в неї осталась та сама. Віра в Христове Воскресення не змінилась. До сьогодні незбагненна містерія цього найбільшого чуда на світі діє так само, як колись — дві тисячі років тому. Вона хвилює уми людські та сповняє їхні душі глибокими почуваннями супроти величі й могутньости Господа Бога. Вона служить незаперечним фактом Божеськости Ісуса Христа. А сам факт її — Воскресення Христове — є ще й доказом перемоги добра над злом, правди над неправдою, світла над темрявою, життя над смертю.

Цю незбагненну містерію Христового Воскресення приймають християнські народи з великою вірою. Не з меншою вірою сприймає її й український народ. Усюди, де він не живе, Христове Воскресення скріплює в його серцях віру в Боже Спасення та родить надію в перемогу своєї національної правди — Воскресення України після її Голгофи.

Вірмо й надіймося, що довгий тернистий шлях терпінь і мук — Голгофи українського народу — зближається до Воскресення!

З такими почуваннями стрічаймо й цього року Великий День Христового Воскресення!

Христос Воскрес, дорогі читачки й читачі!

З нагоди Світлого Празника Христового Воскресення

шлемо всім членам нашої організації, Президії УНО Канади та Центральним Управам Братніх Організацій наш дружній святочний привіт!

Під звуки переможнього Христос Воскрес" шлемо привіт Управі СФУЖО, сестриній організації УЗХ в Америці, всім українцям у вільному світі, в Рідному Краю та всім дорогим сестрам і братам, що зустрічатимуть Великдень на каторжних засланнях.

Центральна Управа Організації Українок Канади

ЛЮДМИЛА КОВАЛЕНКО

СВІТ У ПІТЬМІ

Дар'я Федорівна затягнула тужче вузлик хустини, в яку вклала одну пофарбовану цибулею крашанку та білу булочку за десять копійок, — і злякано озирнулась. З сусідніх кімнат не долітало ніякого шуму, але Дар'я Федорівна так звикла почувати себе під постійним наглядом, що навіть у себе в кімнаті озиралась і прислухалась, ніби хтось міг сховатись поміж її шафою, столиком для їжі та ліжком.

А що сьогодні вона знову відважувалась на небезпечне діло, за яке можна й посади позбутися, вона озиралась і здригалась частіше, ніж звичайно. Майже крадькома і трохи не навшпиньках підійшла вона до столика, витягла з-під нього кошик, з яким ходила на базар, і вклала у нього біленький вузлик, старанно прикривши його папером. Вона знову прислухалась. У мешканні, де жило чотири родини, було незвичайно тихо. Навіть дитина в молодих Іванченків не плакала, що свідчило про те, що мати повернулась уже з другої зміни з фабрики.

Дар'я Федорівна глянула на годинника. Була одинадцята година, а гроза всього мешкання: комуніст Ферапонтов з друкарні "Пролетарської Правди" ще чомусь не вмикав свого радіо, як це він робив щовечора, коли одягався, щоб іти на нічну зміну. Од загальної тиші Дар'ї Федорівні стало ще страшніше, ніби всі мешканці замовкли і притихли, щоб чути те, що робиться в її кімнаті.

Але звичайно тиха й залякана Дар'я Федорівна в цей вечір тільки міцніше стулювала бліді губи й уперто мотала головою, ніби суперечачи комусь. — Нехай собі, як хочуть, а я таки поїду — подумала вона твердо вже вдесяте і навіть не озирнулась, а взяла кошика і попростувала до дверей, намагаючись на всякий випадок не грюкнути замком і не скрипнути клямкою.

Вона ішла вулицею, спустивши очі в землю, неначе сподіваючись, що коли вона не бачить нікого, то й її ніхто не побачить. Тільки увійшовши у вагончик фунікулера, щоб спуститись на Поділ, наважилась вона глянути у вікно. Та з вікна видно було тільки темні кущі, що росли по узвозу, а коли вагончик спустився майже до середини та розминувся із тим, що ішов нагору, десь спереду промигнув Дніпро з золотими стрілами відблисків вогню, що вбивались кудись у темну середину води.

Вийшовши з вагончика, Дар'я Федорівна на хвилину спинилась, згадуючи дорогу, якою вона ішла взимку. Та тепер все виглядало інакше. Не було сніговиx заметів по боках, а весняне небо темніло оксамитом, з якого ніжно й підбадьорливо підморгували зірки, наче вони були у змові з Дар'єю Федорівною в цю урочисту ніч.

Дар'я Федорівна почала обережно спускатись нерівно вибрукованим узвозом і тільки нескоро усвідомила, що поперед і позаду неї спускалось надзвичайно багато як на таку пізню пору людей. Це були переважно жінки з низько натягнутими на очі хустками, але траплялись і чоловіки, обличчя яких були закриті насунутими на чоло капелюхами. І майже в кожної і кожного був у руках кошик, накритий папером.

— Та це ж наші! — раптом зрозуміла Дар'я Федорівна. — Вони також ідуть туди...

На хвилину вона навіть затримала крока, ніби бажаючи спинитись і озватись до цих скулених, закутаних людей, що, як і вона, злякано, але невступно несли свої кошики, та зараз же схаменулась і почала спускатись далі.

Але страх у неї пропав, і тепле, радісне почуття розлилось по серці. Отже вона не сама. Ще сотні й сотні людей, невідомих і безіменних, пам'ятають ці дні, думають і почувають так само, як і вона. Так само крадькома вибираються вони з хат, так само намагаються прикрити обличчя, так само бояться зустріти знайомих. Але попри все це, попри страх і погрози, вони таки ідуть у ніч, обережно несучи кошики.

Дар'я Федорвіна перестала турбуватись про дорогу й пішла назирці за цією повільною і несміливою черідкою невиразних постатей, що всі ішли в одному напрямі. Просто перед нею ішов, зігнувшись, і без того невисокий чоловік і в постаті його було щось знайоме Дар'ї Федорівні, до того знайоме, що вона притишила ходу і пропустила поперед себе жінку, що йшла позаду, і тоді вже спокійно пішла за нею.

Прокрутившись якимись вузькими вуличками Подолу, жінка, а за нею й Дар'я Федорівна вийшли трохи не до берега Почайни, де стояла невеличка як на Київ церковця, сильветка якої раптом чітко вималювалась супроти широкої порожнечі трохи яснішої річки. Вікна церкви також були трохи ясніші, ніби за ними, десь у глибині розливалась ясна річка, і відблиски її невиразним миготінням відбивались у вікнах.

Коли Дар'я Федорівна увійшла в церкву, вона зрозуміла, чому це так. У церкві не світилось паникадило, не світилось нічого, тільки два свічники по обидва боки аналою. Білі парафінові свічки, які кожен приносив із собою, світились на них, але вони не могли розсіяти пітьми, що прикривала невиразні групи людей, які, схиливши голови, чи навколюшках, шепотіли свої молитви.

Дар'я Федорівна стиснула своє залякане серце й попростувала вперед до аналою, щоб прикластись до ікони Воскресіння, яку вже було покладено на місці Плащениці. Після

цього вона пішла в далекий кут, де звикла стояти в ті дні, коли наважувалась піти до церкви.

Та там уже стояв хтось. Дар'я Федорівна не глянула б на нього, та натовп попереду, поблизу свічників у цей час заворушився, пітьма перемістилась убік, і в невиразному світлі Дар'я Федорівна побачила, що перед нею стоїть її сусід, молодий Іванченко, і перелякано дивиться на неї з-під насунутого капелюха. Зустрівшись з її поглядом, Іванченко злякано відвів очі набік, а Дар'я Федорівна так само злякано спустилась біля нього навколюшки і стояла так, аж доки старенький священик вийшов з хрестом у руках з вівтаря.

Він не смів обходити навколо церкви, а всередині не було місця. Тому він тільки обійшов навколо аналою три рази, а душі чотирип'ять хору ішли за ним, співаючи притишено й непевно.

Але коли священик став навпроти дверей до вівтаря, хор, ніби набравшись нової сили, ніби благаючи, щоб здійснилась уже їх молитва, заспівав голосно й радісно:

— Нехай воскресне Бог і розвіються вороги Його!

Дар'я Федорівна почула оте радісне, блаженне тремтіння, яке охоплює душу, коли вона передчуває момент вільного лету вгору до Бога. Все в ній напружувалось, ніби чекаючи, що ось-ось настане це звільнення, ця висока, надхненна хвилина, пам'яттю про яку можна буде жити ще рік.

І коли почулось переможне:

"Христос воскрес з мертвих,
Смертю смерть подолав", —

вона зідхнула, ніби скидаючи з себе тягар страху, і залилась солодкими сльозами звільнення. Поплакавши трохи, вона обернулась до Іванченка і сказала пошепки:

— Христос Воскрес, сусідо.

Той ніяково посміхнувся, ніби не знаючи, як до цього поставитись, потім прошепотів несміливо:

— Воістину Воскрес!

З КУРСУ ПИСАННЯ ПИСАНОК ВІДДІЛУ ОУК В ЕДМОНТОНІ

Курс писання писанок для молоді зорганізувала членка ОУК, п. Катерина Огінська. Навчання провадив п. Куць. На світлині частина учасниць курсу. Зліва направо: Мирося Винник, Маруся Федорів, Ганя Солтис, Люба Огінська.

ОСТАННІЙ ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ ОЛЕНИ КИСІЛЕВСЬКОЇ

Ранньою весною 1955 року здоров'я Олени Кисілевської почало щораз слабшати. Вже не змагала ходити по хаті, хоч постійно намагалася перемогти свою неміч. Не могла зрозуміти, чому вже не може зійти до спільної вечері, але їжу треба приносити до її кімнати. Все ж таки з поміччю медсестри, яка кожного дня приходила до помочі невістці, вбиралася, щоб посидіти пару годин у фотелі біля вікна та "трохи попрацювати, бо назбиралося багато залеглостей."

На 26-го березня (1955 р.), в день уродин, приїхала з Торонта донька зі своїм сином і ціла родина відсвяткувала спільно це велике родинне свято в кімнаті Олени Кисілевської, ще й кольорову знімку зняли. Зближався Великодній тиждень і з радіовисильні прийшов запит чи може Олена Кисілевська приїхати до студія, щоб виголосити привіт до українського народу в Европі, так як це вона робила минулими роками.

"Мушу їхати, якось дам собі раду," заявила вона й тільки з трудом вдалося переконати її, що ані лікар ані "норса" не дозволили б навіть з кімнати вийти, не то що їхати до студія. Але . . . з привіту годі було зрезигнувати і радіо-висильня прислала своїх механіків і радіо-операторів та в кімнаті Олени Кисілевської зарекордували її Великодній привіт до українського народу. Виголосила його повільно, слабим голосом, часто відпочиваючи, бо це було для неї не абияке напруження. Передачу зарекордовано на пластинці й тепер зберігається вона як останнє живе слово Олени Кисілевської. В кілька тижнів опісля Олена Кисілевська перейшла вже до шпиталю, бо параліч поступив і треба було постійної обслуги.

В. Ю. К.

Ось її промова:

Дорогі мої! Цьогорічні мої Великодні привітання, у 86-ті роковини моїх уродин, хоч призначені до всього українського жіноцтва, хочу ще особливо звернути до дорогої для мене закутини української землі, Покуття. Там я більш ніж пів століття працювала й ледве чи найдеться одно село від Косова по Снятин і Коломию, в якому я не бувала б. Вітаю моїх давніх співробітниць, що в живих остались, традиційним привітом: Христос Воскрес! Хай Господь дасть вам сил перетривати лихоліття та діждати Воскресіння Волі.

В далекій Канаді згадую вас, мої рідні та хочу вам переказати, що ми не розгубилися, бо хоч далеко від батьківських земель, живемо повним, свобідним і культурним життям. Канада стала другою батьківщиною для приблизно пів мільйона українців, більшість із них вже тут роджені. І сьогодні в усіх місцевостях, де вони живуть, йдуть приготовання до зустрічі Воскресіння. Знов залунають гагілки біля церков у Снятині, Коломиї, Сеньковї, Січі, Україні, Новому Києві. Все це місцевості в Канаді, які наші поселенці позасновували, як тут осідались. Тільки в канадійському Снятині народ живе вольний, ніхто за ним не слідкує, не карає за віру в Бога, не примушує жити в колгоспах, виробляти працедні, здавати державі добутки свої. Тут немає пашпортів, пропусків, дозволів на проїзд з одного місця у друге, за тим ніхто в Канаді не питає. Їдь від Океану до Океану коли твоя воля, ставай на працю, де забажаєш і на як довго забажаєш. Читай часописи всього світу, включно з тими, що й у Москві друкуються, бо це вільна країна.

Культурне життя українців у Канаді розвивається широко. Видається 36 часописів українською мовою, в тому прекрасні жіночі журнали, в яких співпрацюють наші провідні жінки, багато з них вже в Канаді роджені, тут виховалися та покінчили вищі школи. В Канаді школи відкриті для всіх, без різниці роду. Нижчі та середні школи без оплати. За університетські студії платиться, але кожний студент має змогу літом працювати й заробити гроші на студії.

Живемо у вільній країні, але серце моє щемить, коли вас рідних згадаю. Майте в Бога надію! Хай Всевишній береже вас у своїй опіці, цього я вам, мої дорогі, бажаю з далекої, вільної землі... Христос Воскрес!

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР

ІСКРИТЬСЯ ДУМКА,
ЧУЮ НА СКРОНІ
ЛЕГІТ ВЕСНЯНИЙ —
ТВОРЦЯ ДОЛОНІ.

СПИНИСЯ ЗЕМЛЕ,
ЗВЕРНИСЯ, ЧАСЕ;
У НЕВЛОВИМЕ
СТЕЖКА ЗВИЛАСЯ.

ТУДИ, ДЕ В КВІТТІ
КАШТАНИ ЗНОВУ,
РУКИ ЗДІЙМАЄ
СИНЯ ПОКРОВА,

КОЖНА ЦЕГЛИНА
МЕНІ ЗНАЙОМА;
ТАМ БИ СМІЯТИСЬ:
— ДОМА Я, ДОМА!

ВВІЙТИ Б У ДАВНЮ
ЦЕРКВУ НАНОВО,
З ЗОЛОТА ПИТИ
ТВОРЧЕЄ СЛОВО.

НА ЧОРНИЙ КАМІНЬ
ЛИЦЕМ УПАСТИ...
ТА НЕ ЧИТАЮТЬ, —
ДІЮТЬ ТАМ СТРАСТИ...

СТОЛІТТЯ НАРОДИН УЛЯНИ КРАВЧЕНКО

Цього місяця, 18 квітня, минає 100 років від народження видатної поетеси галицької землі, Уляни Кравченко. З уваги на більшу скількість великодного матеріялу в цьмоу числі, статтю про життєвий шлях і творчу діяльність поетеси помістимо в черговому числі.

Ред.

ГАННА ЧЕРІНЬ

Христос воскрес із мертвих

На високій горі над Дніпром стояв стрункий п'ятиповерховий будинок. Він був тільки-що збудований і всього кілька місяців як заселений. Все ще було в порядку, нічого не тріснуло і не розвалилось. Помешкання були всі однакові: спальня, вітальня, кабінет і кухня, до того ще й гарна, кахлями вимощена лазничка з великою порцеляновою ванною. Стіни скрізь помальовані в один, рожевий, колір, усі двері білі, вікна чомусь блакитні. В центрі цього довжелезного, на цілий квартал, будинку, — велика заля для товариських сходин, у підвалі — велика кухня, заставлена нефарбованими шафами і баками.

В такому будинку жили Назарчуки: сторож Павло, його дружина Настя, старенька мати і двоє дітей: трьохрічний Павлик і старша, шестирічна Оленка, що її всі називали просто Доцею. Коли будинок урочисто "відкривали", на свято з'їхалося багато гостей — представників міських громадських і партійних організацій, був навіть голова облвиконкому, а також — декілька репортерів із олівцями та фотоапаратами. Грала військова оркестра, виголошувались урочисті промови, на ще не очищеному від каміння і трісок подвір'ї танцювали "коробушку"... Фотографи клацали своїми апаратами, як еспанські танцюристи кастаньєтами, та ввесь час перегруповували людей, підсовували квіти і плакати... Сфотографували і Назарчуків: зловили їх у коридорі — неприбраних, розпатланих, спітнілих від праці, з відрами й шматтям у руках...

— Та що ви, люди добрі, — пручалась Настя. — Я хоч іншу блюзку вдягну!

— Ні, ні! — енерґійно запротестував фотограф. — Саме так. Хай бачать, хто в цих будинках живе! Отут станьте, під портретом товариша Сталіна! Ну — веселіше! Ширше всміхайтеся! Ще краще! Отак!

Через два дні світлина Назарчуків, підмальована і підтушована, красувалася на двох шпальтах головної Київської газети. Вони щасливо всміхалися на тлі нового будинку, над ними хмурився Сталін, а внизу було підписано:

"В таких обставинах живе тепер робітнига кляса. На світлині сім'я сторожа Назаргука біля свого нового будинку".

Це, звичайно, була правда, але не зовсім. У просторих рожевих помешканнях жили командири й комісари Червоної Армії, а сторож Назарчук, що виконував також і обов'язки ремонтаря, слюсаря - водопровідника і двірника, знаходився у двох кімнатах у підвалі. Небілені цементовані стіни, саморобна, грубо складена з старої цегли піч, стеля з нетесаних колод — оце така розкіш. А проте, і так добре. Інші навіть не мали свого кутка й тулилися десь у приймах або на спілку з чужою сім'єю.

Найгіршим було те, що відразу ж учепилась вологість. Немов уперта й похмура потвора, лізла вона мокрими гадюками на стіну, обростала цвіллю і нахабно дерлась уже і на перший поверх. Взимку часто тріскались водопровідні труби, тоді вода затікала в стіни і робила ще більше біди. Бідний Павло безперестанку мав мороку. Він хапав лютувальну лямпу, вогнем виїдав плісінь. Настя ставила біля стін примус, горщики з гарячою водою. Бабуся завела навіть колючий вазон — столітник: хтось їй сказав, що це від вологости помагає. Як би воно не було, все таки жили у своїй, навіть просторій хаті, можна було й поговорити у своїй родині не боячись, що хтось підслухує. З вікна, коли вилізти на стілець, видно було верхи дерев на кручах і неосяжну широчінь сивого Дніпра. А тепер уже щедро світило сонце, квітневі ранки пестили душу бузковим ароматом, і плісінь з кожним днем відступала. Бабуся раділа, що столітник таки поміг.

* * *

Хтось голосно і дрібно застукав у двері.

— Ви вдома?

"О, вже знов у когось вбиральня забилась, — зідхнула бабуся. А тут саме ні Павла, ні Настки..."

В дверях стояла молода дружина старшого лейтенанта Зубинського, з помешкання на першому поверсі, якраз над Назарчуками. Вони, звичайно, одні до одних не заходили, але бабусю наймали щотижня робити порядки в Зубинських.

Зубинська привітно усміхалась і тримала в руках великий кіш, легенько прикритий серветою.

— Доброго здоров'я! Де ж ваші?

— Пішли всі на закупи, а разом і дітей на прогулянку вивели. Щось у вас зіпсувалося? То потерпіть, Павло вже скоро прийде, я його зараз же пришлю.

— Нічого не зіпсувалося, все таке недоладне, як і раніш, — засміялась Зубинська. А що їх нема, то й добре. Маю справу саме до вас, і що менше про це знатимуть, то ліпше. Державна таємниця.

— Що ж таке?! — злякано запитала бабуся. Я в державні таємниці й умішуватись боюсь, не приведи Господи.

— Не бійтеся, це всього-навсього паска. Спечіть мені, бабуню, паску, як собі будете пекти.

— Вам паску спекти?! Ви ж не вірите! Та я й сама не печу — нема з чого!

— Печете, — засміялась Зубинська. Я вже носом почула. Адже зараз кінець квітня, гаряче, як у жнива — то й чого б ви ото ще зранку піч напалювали?! А ото ж що рушниками понакривано, як не тісто?!

Бабуня помовчала, а тоді, пильно дивлячись Зубинській просто ввічі, сказала:

— Я стара людина, а діти не винні. З Богом народилася, з Богом і помру, а на Великдень без паски не буду.

— А хіба ж я що, бабуню? Я нічого. Ми теж люди, і мій Яша дав мені розпорядження теж спекти паску, тільки у нас нема печі, та я так дуже і не вмію. Отже ви нам обом спечіть. Мої продукти, а ваша праця. Тільки звичайно, треба тримати язик за зубами. Я нікому не скажу, що ви пекли паску, а ви нікому не кажіть, що ми її будемо їсти.

В коші було все: яйця, ніжно-жовте свіже масло, фунтів із десять муки, родзинки, мак, для чогось навіть пів шинки і пляшка спотикачу. "Певно, за роботу", — подумала бабуся, закасуючи рукави.

* * *

Надвечір Павло почав збиратися до церкви. Настя вже однесла дві високі баби до Зубинських, і тепер накладала поживу для свячення: невелику пасочку з цукровою рожею, кілька крашанок, сіль, шматок здобутої від Зубинських шинки і ще одну бабу для священика. Бабуся одягала Доцю.

— А мені так шкода, що ця вологість так мені кості намучила — не видерусь нагору. Перший раз у житті не піду до Всенощної, — з сльозами на очах бідкалась бабуся.

— Нічого, мамо, вже ми з Доцею за всіх помолимось, а вам і так треба лишитись удома. Якби часом вночі Настю хтось викликав, то ви з малим залишитесь, не можна ж його самого кинути... А ти, жінко, знаєш, що якби де труба тріснула та почала заливати вода, піди до підвалу, закрути воду, тоді розтопи парафіну, замотай трубу паклею і залий — поки я прийду, витримає. Ну, прощавайте. Ходімо, Доцю!

— Іди з Богом, сину, — перехрестила старенька Павла, а тоді свячене.

* * *

На першому поверсі ставало все голосніше й голосніше. Видно, в Зубинських зібралось тепле й тісне товариство, підігрілись спиртом, вже й вікна порозкривали, а температура все підіймалась... Настя з синочком міцно спали на ліжку, а бабуся мовчки лежала на тапчані і прислухалася лякливо до реготу й вигуків.

— Їжте, мої дорогі гості, та знайте, як моя люба жіночка паску вміє пекти!

— Пийте до дна! Дуняшо, наливай ще! Ріж іще шинки, не шкодуй! Неси печеню! — командував Зубинський. Щоб знали всі, що ми теж люди, що й ми в Воскресіння вірим. Як то співається — затягнув Зубинський —

Христос Воскрес із мертвих,
Смертію смерть поправ,
І сущим во гробє...

Розумієте, люди мої? — кричав Зубинський — Сущим во гробє! А знаєте, що ці мертвяки, сущі во гробі? Це ж ми! Це ж я і ви, і вони, ті, що під нами у підвалі живуть. Усім нам гроб із покришкою! Але воскресіння буде! І тому їжте і пийте, і веселіться. Правильно я кажу?

— Правильно, правильно, — заспокоювала його Дуняша. — Тільки ти, Яшо, трохи тихше, люди сплять. Ходім до умивальні, я тебе трохи просвіжу.

Більше Зубинського не було чути, певно його Дуняша поклала спати. По сходах лунко віддавали кроки — гості розходились додому. Бабуня стулила стомлені очі й нарешті заснула, але у вікні вже сіріло, і далеко над Дніпром віяв сизими крилами ранковий туман.

* * *

Разом з першим промінем сонця в хату увійшов Павло, несучи на руках сонну Доцю.

— Христос Воскрес, Мамо, — поцілував він стареньку тричі в лиця, а тоді ще й у руку. — Беріть від мене свячене, бо я вже думав, що не донесу. Доця, як спить, то неначе оловом налита, чим ви її так відгодували?! Але ж людей було! Я став біля вікна, Доцю посадив на лутці, і вона там собі заснула, як на перині. А як хор співав! Кажуть, було багато хористів із "Думки", із капелі "Точприлад"... А як стали святити, то повне кільце кругом церкви зійшлося. От шкода, що ви не чули першого "Христос Воскрес"!

— І я, сину, чула, — гірко усміхнулась старенька. — Хоч, правда, мабуть ще перед північчю. Сусіди наші, Зубинські, ревли на ввесь будинок, ще щоб їм з того халепи не вийшло. Вони, бачиш, теж Великдень справляли, щось їм також серце точить...

— Зубинський?? — здивувався Павло. — От би ніколи не подумав... Такий же зубатий комуніст, та й вона така мордата...

— Про нього не знаю, — сказала бабуся, — а вона тільки тепер так випаслась, а ще рік тому була сіренька, худенька, непоказна, як польовий коник. Я в них прибирала, то бачила її фотографію дівчиною — з довгими косами, у селянській кохті, з хрестиком на грудях... Такою він, певно, її й узяв... Вона ще зовсім молода.

— Так... Міняються люди... А все ж щось на дні душі зостається і їсть потім людину все життя...

— Ой, їсть, сину! Ти б тільки чув, що він тут говорив! Казав, що ми всі у гробі живемо...

— Ну, годі нам про такі страшні речі на Великдень розмовляти! Це світлий день, і всі люди сьогодні щасливі! Будіть Настю й малого, будемо розговлятись.

Умившись студеною водою, сім'я посідала за столом, святково застеленим вишитою скатертиною. На цей рік Великдень був назково багатий, і бабуня казала, що то Бог послав. З'їли по крашанці з пухкою пахучою паскою, і тоді всі тихо і лагідно заспівали назустріч сонцю:

Христос Воскрес із мертвих,
Смертію смерть поправ!

ОЛЕНА ТРОФИМОВСЬКА

ГЕРОЇНІ ТА ГЕРОЇ НЕДАВНО МИНУЛОГО

Багато трагедій перенесли ті, що втікали від большевиків під час другої світової війни. Вони кидали рідний край і свою хату, часто, вільно чи не вільно, кревних, переносили голод, холод та бували на волос від смерти від бомб з обох боків воюючих. Нарешті наступив деякий спокій у таборах УНРРА, але на підставі ялтської угоди прийшли вимоги, щоб підсовєтські громадяни поверталися "на родіну".

У зв'язку з цим пішли скрінінґи (перевірки), бо большевики дізнались, що багато колишніх підсовєтців визнали себе українцями, іноді навіть поляками та латишами.

І почалась нова трагедія. Один з її фраґментів я хочу пригадати, щоб ця подія залишилась на сторінках жіночої преси.

Серед своїх паперів я знайшла витинок з мюнхенського часопису "Українська Трибуна" з датою 2 лютого 1947 року такого змісту:

КОНРБЕРҐ ДАЛІ БОРЕТЬСЯ

Голодівка в Корнберзі продовжується

З табору в Корнберзі отримуємо слідуючі відомості: голодівка, як протест проти негуманного ставлення скрінінґової комісії до людей у Корнберзі, продовжується.

На прохання представників УНРРА та армії взяти харчі або хоч молоко для дітей — люди рішуче відмовилися.

На 27 січня в таборі було вже 142 особи хворих, з них 118 чоловіків, 19 жінок, 5 дітей.

Багато хворих не приймають примусового харчування й застриків із глюкози. Дехто заявив, що вони вирішили вмерти.

Всі, що ще рухаються — опікуються хворими. Управа СХС керує опікою над хворими, члени якої день і ніч чергуються.

Крім будинку шпиталю, також школу перетворено на шпиталь, а учні й пластуни обслуговують і подомагають переносити хворих.

Чим була викликана голодівка, що було до неї, та як вона завершилась?

Директор табору — австралієць відносився до українців - збігців надзвичайно прихильно. Той, що його змінив, та всі офіцери УНРРА були доброзичливі, гуманні, хоч їм увесь час надсилали накази, що совєтські підданці мусять повертатися. Але став над'їздити з верхів УНРРА якийсь американець, що був або комуністом, або прокомуністичного наставлення, й нарешті приїхали самі большевицькі аґенти. Табір зустрів їх відповідно. Крім галасу, погроз, їм зіпсували автомашину й вони бічними дверми вийшли під охороною та втекли на унрівських автах.

Мій син, якого ми вчили мов ще вдома, був за перекладача. Совєтчик зажадав списків усіх мешканців табору й коли йому передавали, вхопив і кинув у піч.

Незабаром приїхала скрінінґова комісія, яка почала лютувати й знущатися над людьми. Членів однієї родини розділяли, приписуючи одному з них совєтську приналежність, хоч родина ніколи не розлучалась. Частину родин незабаром почали силоміць вивозити до якогось табору, що був недалеко від совєтської границі та наполовину зруйнований, а це було взимку.

Таборяни збралися на молитву в великій дерев'яній церкві, яку самі збудували і де довгий час православні й греко-католики по черзі відправляли богослужби, але мирна демонстрація не допомогла. Людей кидали насильно в авта, щоб вивозити. Тоді вирішено було почати голодівку.

Люди поводились героїчно. Ніхто цього не контролював, але вони нічого не їли й, зрозуміло, не брали харчів зі склепів. Матері відмовились брати молоко для дітей, бо воліли, щоб вони вмерли разом, ніж в розлуці з батьками, або в зруйнованих холодних бараках, або, що найважливіше, попали до дитячих будинків у комуністів.

З газетної замітки можна подумати, що нам допомагали в дечому, але то не було так. Приміщення школи ми відібрали без заперечення адміністрації, але й без її згоди. Глюкозу для підтримання життя тих, що майже вмирали, діставав мій син хемік у німців, обмінявши за щось інше.

В тому часі я була головою корнберґського Об'єднання Українських Жінок та членом управи табору. Була в центрі подій і передаю особисті враження. Ми, що відповідали за зрив та за життя таборян, теж голодували, але мусіли хоч трохи підтримувати себе. На ліжках я бачила тих героїнь та героїв, що ставили свободу вище життя. Особливо сильне враження зробили декілька жінок, серед них стара бабуня, що не давала робити собі застриків ґлюкози, зрозумівши, що вони є для підтримки життя. Жінок, що голодували було більше, ніж написано в газетній замітці. Однодушне сильне протиставлення навіть такій могутності як комуністи, особливо в той час, коли вони були союзниками американців, закінчилося повною перемогою таборян.

Для нашої родини з 5-ти членів, подія все ж закінчилася тим, що нас "вискрінінґували", себто викинули з табору на призволяще — без приміщення, їжі й усякої допомоги (мій чоловік кермував голодівкою). Але нам допомогли земляки. Викликали до Мюнхену й хоч по різних хатах, але взяли до себе, поки ми не найшли приміщення й роботи.

В Америці є багато тих, що витримали конрберґзьку голодівку й можливо відзовуться на цю мою скромну згадку своїми спогадами та доповненнями, бо подія варта того.

Інтерв'ю з Ольгою Войценко

Як відомо, головування і всі інші пости в Домініяльній Управі Комітету Українок Канади чергуються між представницями складових організацій — Ліґи Українських Католицьких Жінок Канади, Організації Українок Канади, Союзу Українок Канади і від 1959 року Об'єднання Жінок Ліґи Визволення України — ротаційним порядком що три роки.

Після трирічної каденції головування п. Анни Тарновецької, а по її виїзді з Вінніпеґу п. Євгенії Ситник, членок Організації Українок Канади, 1-го лютого ц. р. пост голови в Домініяльній Управі Комітету Українок Канади перебрала п. Ольга Войценко, членка Союзу Українок Канади.

Щоб познайомити ближче читачок "Жіночого Світу" з п. О. Войценко, новою головою Комітету Українок Канади та одночасно активною діячкою в різних інших організаціях і авторкою нещодавно виданої цікавої книжки з подорожі по Европі "Інший світ — інші дні", подаємо оце інтерв'ю.

1. Знаючи, що Ви уродженка Канади, як рано почала Вас цікавити українська справа й що саме викликало зацікавлення та спонукало Вас до громадської праці?

Так, як у кожної свідомої української одиниці в Канаді, так і в мене відіграли щодо цього чотири основні чинники: дім, школа, церква й організації.

Я дуже багато завдячую своїм батькам, що змалку привчали мене цінити й шанувати своє та освідомлювали в українстві. Опісля моя наука в Рідній Школі, зв'язок з українською церквою, та врешті участь у житті й праці в канадійсько - українських організаціях. Дуже багато дала мені моя праця в видавництві Тризуб, яка, можна сказати, оформила мою національну свідомість. Багато завдячую також своєму чоловікові, вже покійному П. Г. Войценкові, що продовж років нашого співжиття допоміг мені поширити мій світогляд, чи то безпосередньо, чи при допомозі з своїми приятелями-співробітниками, відомими громадськими діячами, як Т. Д. Ферлей, Яр. Арсенич, О. Жеребко, Мир. Стечишин, о. В. Кудрик і інші. Багато дало мені теж знайомство з нашими професорами— О. Бочковським, Дмитром Дорошенком і Леонідом Білецьким, що з щасливим бігом обставин перебували в нашому домі й ми мали змогу з ними ближче познайомитися. Співпраця й ближчі зв'язки з такими жінками, як пп. Савеля Стечишин, Н. Когуська й інші також дали мені багато. Наприкінці згадаю мою поїздку по Европі 1958 р. й контакти з сучасними представниками тамошньої еміґрації.

2. В яких організаціях, українських і загально канадійських, Ви приймали і приймаєте угасть?

Мені тяжко тут подати всі ті організації, до яких я належала й належу, чи була членом їхніх екзекутив, бо їх дуже багато. В українських я найбільше вклала праці в Союз Українок Канади. Я була кореспонденційною секретаркою централі поверх п'ять років, а головою організації шість років. З неукраїнських назву хіба ті, де сьогодні займаю певні пости: у Провінціяльній Раді Жінок я є заступницею голови, у вінніпеґському відділі Канадійського Жіночого Пресового Клюбу касиркою і головою Секції Книжок у всіх мовах крім англійської при організації Friends of the Winnipeg Public Library.

3. Як Ви сприймаєте Вашу угасть у загально канадійських організаціях і як вони сприймають Вашу діяльність?

Моя участь у загально канадійських організаціях основана на почутті рівної з рівними, хоч, цікава річ, входжу до різних організацій переважно, як індивідуальний член, а чомусь там мене трактують, як представницю нашої спільноти. Мені це дуже приємно й я не раз і не двічі використовувала нагоду, щоб поінформувати наших співгромадян про українські справи й проблеми в Канаді й поза Канадою.

4. Як Ви задивляєтеся на втягнення українських жінок до праці в загально канадійських організаціях і в який спосіб та яка користь може бути з того для української справи?

Я вважаю, що є замало українок в загально канадійських організаціях. Можливо, що ми в цьому самі винуваті, бо дуже часто навіть критикуємо одиниць, які активні в неукраїнських організаціях, мовляв, вони працюють для інших, а мені здається, що можна провести велику освідомлюючу працю власне через ці організації. Нікуди правди діти, канадійський загал ще недостатньо поінформований про українські справи, а то й часом виявляє якесь дивне упередження до української проблематики й до українців узагалі. Співпраця українок з загально канадійськими організаціями може принести дуже багато доброго. Щобільше, така співпраця дає можливість для особистих контактів, зустрічів, дискусій. Я вважаю, що в соціяльному аспекті ми повинні також частіше сходитися, повинні частіше запрошувати їх не тільки на деякі наші імпрези, але й до наших домів. Ось наприклад скажу, що я запросила всіх членок вінніпеґського відділу Канадійського Жіночого Пресового Клюбу до свого дому на вечерю у Світлий Вівторок, щоб познайомити їх з нашими Великодніми звичаями, як теоритично, так і практично.

5. Що Ви думаєте про Комітет Українок Канади щодо його завдань і цілі існування? Чи він виправдав своє існування та які вигля-

ди має на майбутнє? Яке його правне становище та впливи в Комітеті Українців Канади?

Які Ваші пляни щодо діяльности Комітету Українок Канади на найближче майбутнє?

Комітет Українок Канади є позитивне явище в Канаді, бо це до певної міри завершення й синтеза дотеперішнього організаційного життя українських жінок у Канаді.

Я вважаю, що Комітет Українок Канади виправдав своє існування. Якщо були невдачі в минулому, то найбільшою причиною було те, що ми не розуміли його завдань й видвигали справи, чи проєкти, які вже були дуже добре охоплені, чи покриті поодинокими складовими організаціями. Комітет Українок Канади, як відомо, не на те постав, щоб дублікувати працю, але на те, щоб координувати деякі спільні справи, чи зусилля. Не без значення при цьому факт, що Комітет Українок Канади дає можливість на познайомлення й на ближчі контакти між членками поодиноких організацій. До заснування Комітету таких контактів майже не було.

На жаль, ми не маємо, так би мовити "леґального", чи правно-статутового становища в Комітеті Українців Канади, а в цьому заважило декілька важливих чинників. Один з них, на мою думку, це дещо дивна структура Комітету Українців Канади, для якої, в часах формації Комітету Українців Канади, може були оправдані причини. Як відомо, Президія КУК-а не була елективна й чолові організації в КУК-ові мали з самого початку статутово забезпечені певні позиції. Правда, нічого не перешкаджало поодиноким складовим організаціям делеґувати як свого представника жінку, але досі ще жадна організація на це не здобулася, хоч жінки є повноправними членами поодиноких організацій. Звичайно досі водилося так, що голова Комітету Українок Канади була запрошувана на засідання Президії КУК-а та на інші імпрези силою свого становища, а тим самим вона там репрезентувала Комітет Українок Канади, брала участь у дискусіях і т. п. Але, це все було тільки на правах "запрошеного гостя". Отже, поки Комітет Українців Канади буде базуватися на таких основах, ледве чи буде правно забезпечене місце для Комітету Українок Канади.

Останнє питання є й легке до відповіді й тяжке, залежить, як хто розуміє завдання й працю Комітету Українок Канади. Як я вже

Ольга Войценко, голова Домініяльної Управи Комітету Українок Канади.

згадала, тому, що ми не є організацією, а комітет організацій, ми не можемо проєктувати різнородні ділянки праці, бо кожна організація має досить широку програму діяння. Але мені здається, що якби ми були свідомі двох важливих і есенціональних напрямів, які взагалі зумовлюють збереження нашої етнічної окремішности в Канаді, ми краще вив'язалися б зі своїх завдань, а саме:

а) Наше духове життя — збереження себе й розбудови себе, як спільноти в сучаснім і наступнім поколіннях. Для цього ми мусимо одні одним взаємно допомагати, бо це не є справа одиниць, чи одної, чи другої організації, але справа цілого народу.

б) Зовнішна репрезентація перед світом для обзнайомлення його з нашою багатою духовістю, а одночасно з цим постійна й наполеглива акція допомогти нашому народові здобути повне самостійне життя на своїх власних і рідних землях.

Я певна, що якби ми повели працю по цій лінії, а не роздроблювали нашу увагу та енерґію на справи меншої ваги, чи проминального значення, ми мали б кращі наслідки, як у поодиноких наших організаціях, так і в Комітеті Українок Канади.

С. Б.

УСПІХ ЖІНОК У ШВАЙЦАРІЇ

Швайцарія — одна з найдемократичніших країн світу є водночас одною з найбільш відсталих країн, коли річ іде про політичне зрівняння жінок і чоловіків. Оце недавно відбувся в Женевському кантоні знову плебісцит на тему права жінок брати участь у голосуванні і в цьому плебісциті 18,152 мужеські виборці висловились "за", перемігши опонентів жіночих прав, що зібрали 14,593 голоси. Таким чином у Женевському кантоні швайцарські жінки дістали право голосування в усіх місцевих справах, — цього права вони ще не мають щодо федеральних виборів. Женева — тільки третій з черги кантон — після Нойшателю і Во, — де боротьба жінок за рівноправність увінчалась успіхом. Швайцарія має всіх 22 кантони. Провід швайцарських жінок сподівається осягнути успіх у своїх змаганнях в італійських кантонах Швайцарії, зате найсумніше стоїть справа з німецькими кантонами, які є найбільш консервативні.

ВІДЗНАЧЕННЯ УРОДИН МАРУСІ БЕК

Поза всіми винятковими, непаралельними особливостями, п-на Маруся Бек, президентка Міської Ради в Дітройті, має ще одну особливість — вона роджена 29 лютого, отже в перестyпному році й тому день її уродин припадає тільки що чотири роки.

Саме цього, 1960 року вона обходила свої "13-ті" уродини. З цієї нагоди, як читаємо в американській пресі, відбулося величаве святкування уродин п-ни Марусі Бек у Дітройті. Мейор міста проголосив день уродин президентки Міської Ради "Днем Марусі Бек". Понад 30 національностей взяло участь у святковому бенкеті, що відбувся в навечер'я уродин, 28 лютого в заповненій ущерть "Залі Націй" Інтернаціонального Інституту (частина гостей мусіла відійти з браку місця). Бенкет з відповідною програмою підготовив Міжнаціональний Комітет під головуванням відомої діячки, п. Емілії Запорожець.

Після молитви президента дітройського університету, о. С. Стайнера і пісні-молитви п. Л. Новак приступлено до вечері. Майстром церемонії був голова Інт. Інституту, п. В. С. Шемі. З промовами і привітаннями виступало багато визначних осіб, між ними консуль Норвегії, п. В. Г. Касвел, заступник губернатора стейту, Дж. Свейнсон, дир. департ. національностей "Юнайтед Комюніті Сервісис", п. Ф. Кассіді і ін. В добірній музичній програмі виступав також Ансамбль Бандуристок СУМА.

Кульмінаційним пунктом було обдарування п-ни Марусі Бек 32-ма різнонаціональними групами, а завершенням вечора була зворушлива промова самої солензантки, яка в кінці своєї промови зацитувала знаменні слова з поеми-молитви: "Боже, покажи мені, як я можу краще служити народові..." Молитвою румунського панотця Дж. Преда закінчено вечірбенкет у честь уродин Марусі Бек.

Другого дня, 29 лютого ц. р., в сам день уродин п-ни Марусі Бек, мейор міста, Л. С. Міріяні відслонив в авдиторії нового ратушу її портрет роботи мистця М. Дмитренка. Це свято влаштувало Об'єднання Комітету Жінок Дітройту. Комітет, що складався з 123-ох жінок (між ними 15 українок) очолювала п. Мері Морґан, вона й проводила програмою. Присутніх було понад 500 осіб. Мейор відчитав видану управою міста в честь солензантки проклямацію, де були підкреслені її добрі прикмети та великі заслуги і проголошення її Дня у Дітройті. Передаючи п-ні М. Бек цю святкову грамоту, мейор також передав їй великий золотий ключ від міста. Промовляли ще судді Е. Піґлінс і Л. Нюфелд. Рясними оплесками та обдаруваннями п-ни Марусі Бек численними квітами й подарунками закінчено це свято. Ввечері відбувся парадний обід у її честь у Генролгавз готелі в присутності достойників міста з різних кол. У всій дітройській пресі появилися з того приводу широкі репортажі і світлини п-ни Марусі Бек.

До багатьох висловлених на її адресу привітань і побажань прилучується також і редакція "Жіночого Світу" та від щирого серця бажає **н а ш і й** дорогій п-ні Марусі ще довго-довго могти служити народові в доброму здоров'ї та повному задоволенні.

С. Б.

У СПРАВІ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО

Речинець літературного конкурсу СФУЖО, що його уфундувала президент м. Дітройту, п-на Маруся Бек, мав закінчитися з днем 31 березня 1960 року.

Ще не всі українські письменниці відгукнулись на цей заклик. А що конкурс на працю жіночого пера оце вперше в нас проголошується, то хотіли б ми виказати якнайбільшу участь їх у цьому змаганні. Тому продовжуємо його до 3 1 т р а в н я 1 9 6 0 р.

Пригадуємо ще раз умовини конкурсу: новеля або сюжетне оповідання, в якому насвітлений цікавий жіночий характер. Нагорода за два рівнорядні твори — по 100 дол. Місце надрукування їх — оба журнали "Жіночий Світ і "Наше Життя".

Твори розгляне мистецьке жюрі у складі: Галина Журба, Наталя Лівицька-Холодна і д-р Богдан Романенчук.

КОМІТЕТ ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ

Сердечно вітаємо дорогих Співробітниць і Співробітників
з **ВЕЛИКИМ СВЯТОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ —**
Святом весни, Радости і Відрдоження! Бажаємо щасливого й веселого святкування та надхнення і бадьорости до дальшої праці.

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С!

Р е д а к ц і я

К. ПЕРЕЛІСНА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ,
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
СПІВАЙМО ПІСНЮ РАДОСТИ
ЦАРЮ ЗЕМЛІ Й НЕБЕС.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! О, СОНЕЧКО,
З ВИСОКИХ ВИСОЧИН
ПОДАЙ ЖЕ РАДІСТЬ СВІТОВІ:
ВОСКРЕС ГОСПОДНІЙ СИН!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ПОВІТРЯЧКО,
ТИ ЛЛЄШСЯ ІЗ НЕБЕС,
СПІВАЙ ПОБОЖНО, РАДІСНО:
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

———o—o—o———

ЛЕОНІД ПОЛТАВА

НАЙБАГАТША ПИСАНКА

В Україні на самому краю одного села, стояла старенька хата, дбайливо обгороджена новим тином: вузенькі смужечки землі навколо хати буйно зеленіли, росла там черемха, вишні, а біля самої призьби ще й чудові квіти.

Щоб тримати такий лад на господарстві, мати мусіла вставати дуже рано, ще як синок спав. Та й він часто раненько схоплювався і матері допомагав перед тим, поки ішов до школи: поливав квіти, підв'язував гілки запашної черемхи, бігав на манюсенький городець вирвати кропу.

Важко їм жилося: мати мусіла працювати в колгоспі, який в Україні примусово заведено з наказу Москви; батька їхнього забрали на Сибір комуністи за те, що палко любив Україну і свободу; хлопчик Петрик ходив до школи і як міг — допомагав матері.

Була в їхньому господарстві тільки кітка та курочка й півник, нічого іншого не могли тримати, не мали б чим годувати.

І ось на Великдень, хоча большевики й заборонили святкувати велике християнське Свято, мати із Петриком увечорі пофарбували двоє яєчок, тільки-но знесених курочкою, щоб хоч так Великдень відзначити. Пофарбували вони ті двоє яєчок звичайним чорнилом, бо й фарби не мали. Вийшли яєчка фіолетового кольору, не дуже то й показні, але все ж було приємно, що ось є і в них дві писаночки!

Уже пізно ввечері раптом зайшов до них сусід — старенький Онуфрій, дідусь-сторож, якого виганяли на роботу в колгосп, хоча вже був дуже старий. Привітався дідусь, зраділи мати із сином, що до них у такий радісний час хтось завітав, бо ж кажуть в Україні: "Гість у хату — Бог у хату"!

А дід Онуфрій присів на лавці, погладив Петрика по голівці і сказав:

— Зайшов сусідоньки, до вас, скучно й сумно дуже самому в такий радісний час... Як була в Україні наша влада — ой, як ми всі веселилися й раділи в ці дні! А тепер... — і зідхнув старенький, і мати з сином зідхнули. — Тепер навіть писанки не маєш... Міг би якось дістати пару яєчок, та боюся й пофарбувати, щоб начальство потім не приставало до мене, і так спокою не маю на старість...

— Дідусю, в нас є дві писанки! — радісно сказав Петрик. — І раптом звернувся до мами: — Мамо, дідусь нікому не скаже нічого! Я віддаю дідусеві свою писанку, нехай і він порадіє!

Доки він це доказував, мати вже піднесла дідусеві писаночку, звичайну, скромненьку, фіолетовим чорнилом пофарбовану.

Узяв дід Онуфрій писанку і заплакав:

— А як же ви?.. — запитав він зворушеним голосом. — Та ж у вас всього тільки дві...

— Нічого, нічого... Ми з синком розділимося, і нам, і вам радість! — відповіла мати, а Петрусь аж у долоні сплеснув; так, так!

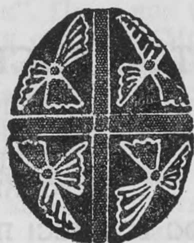
Прощаючися, сказав їм дід Онуфрій:

— Слава Богу, хай дасть вам багато здоров'я — і я в свято не без радости! Знаєте, за своє життя багато писанок мав, багато перебачив, з чудовими малюнками, помережених, різнокольорових... Але оця, чорнилом пофарбована писанка — з усіх найбагатша і найкраща, бо вона — то ваша душа і ваша любов до людини, як учив нас Спаситель, Ісус Христос.

—o—o—o—

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

ПИСАНКА

Дівчинка:
Ой, писанко рідна,
Барвистая чічко!
Візьму тебе в церкву
В Воскресную нічку.

Ой, писанко люба,
Які в тебе взори!
То олені, півні,
Ялинки, то зорі . . .

Дивуюсь, любуюсь,
Та знати б хотіла,
Що кажуть ці взори?
Скажи ж мені, мила!

Писанка:
Ялинка зелена
І олень рогатий
Тобі нагадають
Зелені Карпати.

А хрест пригадає
Терпіння Господні;
Це ж так Україна
Розп'ята сьогодні . . .

А той безконечник
Біжить безконечно.
Бо Правда не згине,
А житиме вічно.

Як півень запіє
І ранок настане,
Отак Україна
З неволі повстане.

І зіркою-квітом
Усім засіє
Ожидана воля —
Це добре я знаю!

Дівчинка:
Тепер розумію!
Не дармо же мати
Мені наказали
Тебе шанувати!

Бо щастя віщуєш
Ти, писанко-чічко,
Посвячена в церкві
В Воскресную нічку!

—o—o—o—

ПІД ВЕЛИКДЕНЬ

— Може б мамо, ви нам з ласки та дали святої паски, ще й червоних яєчок, що красили для діток?

— Постривайте: свято в мене! Завтра буде посвячене, завтра янголи з небес скажуть вам: "Христос Воскрес!"

І вже той час недалечко, що покотиться яєчко й ви погонитесь за ним, за червоним і ясним.

Позаснули хлопченята й сниться їм, що янголята кличуть голосно з небес: — "Годі спать, Христос Воскрес!

—o—o—o—

Н. ЗАБІЛА

ВЕСНО!

ВЕСНО, ВЕСНО! ПЕРШІ КВІТИ
РОЗЦВІТАЮТЬ НА ЗЕМЛІ.
СИНІ ПРОЛІСКИ ПРИВІТНО
ЗВОДЯТЬ ВІНЧИКИ МАЛІ.

І ХОЧ МОЖЕ БУТИ ВЛІТКУ
БІЛЬШЕ КВІТІВ ЗАПАШНИХ,
ТО ДЛЯ НАС НАЙПЕРША КВІТКА
НАЙМИЛІША ВІД УСІХ.

МИ ЗАВЖДИ ЇЇ ПОМІТИМ,
З ЛІСКУ В ДІМ ПРИНЕСЕМО,
І ТОМУ ЦЕЙ МІСЯЦЬ КВІТНЕМ
ПО ЗАСЛУЗІ МИ ЗВЕМО.

—o—o—o—

ПРОЛІСКИ

ЯК ЗЕЛЕНІ СПИСКИ З ВОГКОЇ ЗЕМЛІ
ВИТКНУТЬСЯ В ЛІСІ ПРОЛІСКИ МАЛІ.

Я ВІЗЬМУ ЛОПАТУ, В ЛІС Я ПОБІЖУ,
ПРОЛІСКІВ БАГАТО В ГОРЩИК ПОСАДЖУ.

ПРОЛІСКАМ БЛАКИТНИМ ТЕПЛО НА ВІКНІ,
РАДІСНО ІЗ НИМИ МАМІ І МЕНІ.

EASTER AT SPRINGTIME AND UKRAINIAN "PYSANKY"

There is joy and happiness in the air today,
Gone is the cold and the snow so deep;
Mother Earth is awakening from her long winter sleep;
The flowers are in buds; the birds have come to stay;
For Spring, at last, has come our way,
And with it another glorious Easter Sunday.

There is a lilt in the air for Spring is here. Mother Nature is busy donning her new colorful robe; the grass is peeping through the once-snow covered ground; the unfurling leaves on the trees are like lace; the tulips and irises around the houses are ready to burst into flowers of bright yellow, red and purple; the birds have returned from the South and are singing happily while building their nests. Everything is moving about rhythmically—like the pulsating earth—bringing new hope and joy to the hearts of the people who are shedding their worries and troubles of the long winter months.

All the signs of the arrival of Spring came this leap year, April 17th, at the same time as Easter. Mothers are busy for days with their house-cleaning; they are preparing for the festive, religious Easter Sunday. Ukrainian mothers are baking their "paska" and other traditional dishes. The children, too, are excited and try to help so that their mothers will finish their pretty new dresses and buy new bonnets to be worn in the "parade" on Easter Sunday.

"My mother is going to show me how to make Easter eggs, this year," said Anne to her friend, living in the big house across the street.

"What do you mean, m a k e Easter eggs?" asked Lesia a pretty blue-eyed girl with two blonde braids.

"Why, haven't you seen any? We have so many beautiful eggs of many different patterns and colors. My mother makes them every year just before Easter. Other times, I used to sit and watch her, but this year, Mother promised to show me how to draw and color them. She might even tell me a story about colored eggs."

"Do you think that I could come over and listen, too?" asked Lesia anxiously. You see, my grandmother used to make them long before I was born; that is what my mother said, but she herself doesn't know how to make them. Would you please ask your mother if I may come? I'll be very, very quiet."

Next evening, when all was ready, Lesia was asked to come over to see Easter eggs made like the ones that were on the table in Anne's home.

"My, but they are beautiful," she said admiringly. "I have never seen them before! Oh, what bright colors in those many jars! What are they?"

"Those are dyes," Anne's mother explained, "which we use here; but, in the Ukraine, various colors were made from roots, berries, onion peel and bark of trees."

"What is that you have in your hand?"

"This is a pen "kystka" which I dip into melted beeswax and then draw lines on the plain, white eggs."

As Anne and Lesia watched attentively, the mother expertly drew two horizontal lines, one crossing the other, around the egg and then another one around the middle. Then, she placed it into the jar with the bright yellow coloring. As she started to draw lines on another egg, she began to tell the girls one of the many legends about the Easter egg.

"A long, long time ago, a man from a village was going to the market with a basket of eggs, which he hoped to sell. Walking along the road, he saw a group of people throwing stones at a man. Quickly he ran towards him and began to push away the people, saying that they should be ashamed of themselves, attacking this poor, kindly-looking man. Soon the people went away. After helping the beaten man to his feet and offering him a morsel of his bread, the villager went to his basket, for he wanted to be at the market before sundown. When he looked at his basket, he could hardly believe what he saw—what a surprise—all the white eggs had been changed in that short time to many different, bright colors! They were as beautiful as a basket of spring flowers!"

"How were they changed and who did it?" asked Lesia.

"Why, it was a miracle—one of the many—performed by the Man who had been attacked by the people. HE was CHRIST!"

"Now, I know why we have colored eggs at Eastertime," said Lesia thoughtfully.

As Anne was slowly making her lines on the egg, she suddenly stopped. Looking appealingly at her mother she said, "Oh, Mother, Look! I got a big drop on the egg, now my pattern will be spoilt."

"Never mind, Anne," was the answer. "It will really be a pretty yellow drop, after we place the egg in this jar. This reminds me of another legend —a very sad one—about the coloring of eggs."

"What is the story?" asked the girls, simultaneously.

"This also happened many centuries ago. Christ, about whom I told you before, performed many miracles during his teachings and he had many admirers. Then, one day he was betrayed by one of his trusted followers and all the people turned against the very one who had come to save them. They demanded of Pontius Pilate that he be given a penalty of death. When Pilate, a very weak man, in order to satisfy the blood-thirsty and angry people, condemned Jesus to die, the mob dragged Christ along the road and then nailed him to a wooden cross. His Mother saw this and wept. She saw her Son suffering great tortures and agonizing pain. Hoping to save him, she went to Pilate with an offering of decorated

eggs and pleaded for the life of her Son. While she had been making them, tears fell on the eggs and formed large dots which turned bright red. From then on, drops of wax on the egg, such as you made, Anne, and the cross, are now part of the various designs of the Ukrainian "pysanka", for it is closely associated with the Crucifixion and the Resurrection of Christ."

"Do you have special designs that you like best?" asked Lesia.

"Why, there are ever so many designs and ornamental m o t i f s. I like the ones that were made by my great-grandmother who came from a place in the Ukraine, called Hutzulschyna, near the Carpathian Mountains. Ther art of making "pysanky" have been handed down from generation to generation—their designs are delicate, intricate and geometric with very minute details. Then there are others from Podilla, Kuban, Polissia and Bukowyna; and still a different variation of motifs come from Kiew, Kharkiv, Sokal, Borschiw, Zalishchyky and other places."

"On what are the designs and motifs based?" asked Anne as she began drawing over her orange-colored egg.

Well, there are many designs that can be grouped. Many of the simpler drawings are round, like the Sun—representing the symbol of life; eight and six pointed stars; triangles—to symbolize things in three's—man, woman and child; air, water and fire, etc. The triangle repeated forty times is associated with forty days of Lent before Easter. This very intricate design makes a very beautiful Ukrainian "pysanka".

"This one has some leaves and flowers on it," observed Lesia, "and the one next to it, has parts of animals."

"Yes, there are many other ornamental designs. Here is a rose motif; the needles of the pine tree, the leaves of the oak and the petals of the lily—the Easter flower! Also, we have the three-webbed toes of a duck and one that resembles the foot of a hen, and the fish."

"Mamma, would you please take me, again, to the Museum, someday?" asked Anne, as she drew a few more lines on her egg before putting it into the last color.

"Yes, Anne, one of these days you shall invite a few other girls and together we will visit the Ukrainian Cultural and Educational Centre at 935 Main St., in Winnipeg, where you will meet the charming lady, Mrs. T. Koshetz, who will show you and explain all about the beautiful collections of handiwork that she collected for the Museum and arranged so artistically. There you will see lovely embroidery work in various stitches, costumes from the various villages in the Ukraine that I mentioned before, ceramics, inlaid and woodwork, and many beautiful Ukrainian Easter "pysanky" which are grouped according to the places where they were originally made."

The last step of the "pysanky" is putting the eggs in a warm oven so that the wax will melt. Wiping it off with a soft cloth the mother places the "pysanka" in front of the girls, who clap their hands with delight.

How pleased they are with their efforts—for them, it is a real work of art. True, the lines are there, but they are thick and uneven; the horizontal ones do not meet; the dots, large and small are everywhere; the triangles look like squares; the rose design looks like a ladder—but, the colors are bright and gay. The brightly colored eggs just shine, as do the eyes of the two happy little girls. They go to bed that night dreaming about the Ukrainian Easter "pysanky" and are planning to make more before Easter Sunday. This is one way of preserving our beautiful Ukrainian heritage—the Ukrainian Easter "pysanky!"

On Easter Sunday, Lesia and Anne, carry their baskets with the many Ukrainian traditional bakings—"Paska" and "Babka"—the Easter bread —and other foods—all this decorated with "pysanky" amongst these being the ones the girls have themselves made. How proud they are, as they stand in church waiting for their baskets to be blessed.

"Christ is Risen." sings the choir.

"Christ is Risen," says the Reverend Father.

"Christ in Risen," murmur the girls and the people to each other.

"On this happy Easter Sunday,
Each one in his own joyous way,
With "pysanka" or song of Spring,
The story of Christ will bring."

May the joys of Spring and Easter which comes with the Resurrection of Christ, fill your hearts, and ever bring peace and happiness to you and yours!

Krystos Woskres!

Halia Hawryluk-Charney

ANCIENT COLLEGES

The university of Bologna, Italy, granted its first degree of doctor of laws in the 12th century. The first recorded degree of doctor of philosophy in Ukraine was granted in the city of Korsun in 863, a difference of 300 hundred years.

ЗУСТРІЧ З ОЛЕНОЮ ЛОТОЦЬКОЮ

Користаючи з нагоди побуту пані Олени Лотоцької у зв'язку з нарадами КУК і УККА в справі скликання Світового Конґресу Вільних Українців відбулася в понеділок, 22 січня 1960 р. в 12 годині вполудень зустріч для виміни думок і продискутовання важливих справ. За ініціятивою п. Ст. Савчук, містоголови СФУЖО, при співпраці голови місцевого Відділу Комітету Українок Канади, п. Г. Мазуренко та секретарки Фінансової Комісії СФУЖО, п. М. Мудрик, запрошено на спільний обід представниць Організацій Членів СФУЖО: ОУК, ЛУКЖ, ОЖ ЛВУ, представниць Комісій СФУЖО: фінансової, виховної і суспільної опіки, та членів Управи Комітету Українок Канади. Було приявних 20 учасниць (пп. Ст. Савчук — голова ЦУ ОУК, М. Солонинка — голова Ц. ОЖ ЛВУ, К. Гарасевич — д. голова Єп. Управи, Г. Мазуренко — голова Відділу КУК, М. Мудрик і М. Велигорська — ФК. СФУЖО, Є. Янківська і І. Нітефор — К. С. Оп. СФУЖО, Л. Вертипорох — В. К. СФУЖО, ОЖ ЛВУ і КУК, В. Кос. — секр. КУК, В. Паладійчук — ОУК, КУК, М. Спольська — ОЖЛВУ, КУК, С. Проців — ОУК, КУК, Т. Ґрай — ОУК КУК, О. Кутова — ОЖ ЛВУ, М. Бульчак — ЛУКЖ КУК, М. Дунець — ОУК, О. Семчишин — КУК, ОЖ ім. О. Пчілки, М. Куник — ЛУКЖ.

Після обіду, п. О. Лотоцька, діюча містоголова СФУЖО, голова СУА та містоголова УККА поінформувала спершу про пляни праці СФУЖО на найближчий час. Ще осталось багато праці до викінчення зі Світового Конґресу, а саме зредаґування і видання доповідей, які прочитано на комісіях і сесіях. Для виконання постанов Конґресу почали діяти поодинокі Комісії. За плянами виховної референтки, п. Ір. Пеленської, почала працювати в Америці Виховна Комісія, виготовляючи доповіді для Виховного Семінара, що будуть розіслані для вжитку складових Організацій. Це будуть спеціяльні доповіді з вказівками для молодих українських матерів, щоб їм помогти в трудній ділянці вихованян дітей. На відтинку зовнішних зв'язків приготовляється матеріяли в французькій і англійській мовах про життя української жінки на рідних землях і інші актуальні теми на Студійні Дні М. М. М., що відбудуться в червні ц. р. в Парижі та на Конґрес Міжнародньої Жіночої Ради, який відбудеться в Істамбулі. Започатковано грошеву збірку на виїзд делегатки, яка поїде від СУА в складі делегації Американської Національної Жіночої Ради. Було б дуже побажаним, щоб з Канади вислано на власні кошти ще одну делегатку в рамках Канадійської Національної Ради, якої членами є ОУК і СУК. Факт об'єднання українських жіночих організацій в СФУЖО дуже допомагає на міжнародньому полі не тільки в представленні проблем українського жіноцтва, але як пропаґандивний чинник в освідомлюванні і несенні правди про змагання українського народу до вільного й самостійного життя.

На бажання присутніх п. О. Лотоцька оповіла дещо про працю СУА. Ця організація нараховує понад 5,000 членів, на відтинках зовнішному і внутрішньому працюється дуже успішно за устійненим пляном. Особливо добре є зорганізована Суспільна Опіка, що розпоряджає відповідними фондами. З цих фондів допомагають грошевими дотаціями школам, садкам у Німеччині, як теж посилають гроші на закуп ліків, що їх розділює СХС. Крім цього висилається пачки з одягом для потребуючих в европейських краях. Давніше співпрацювали з ЗУДАК-ом. Тепер посилено більше допомогу до Австрії. Зорганізовано спеціяльний "Фонд Бабусі". На Залізний Фонд "5 0 0" зложено 1,500 долярів.

В дружній гутірці представниці Комісій СФУЖО поінформували про свою працю. Заторкнуто проблему Прихильниць СФУЖО. З огляду на збірку на пам'ятник Т. Шевченка в Вінніпеґу, можливості побудови такого в Вашінґтоні та проєкт фестивалю жіночих хорів.

Доцінюючи надзвичайну важливість скликання Світового Конґресу Вільних Українців, українське жіноцтво, що являється невід'ємною частиною в колі українського життя, для збільшення внутрішних сил українців вважає своїм обов'язком взяти активну участь у підготовчих і ділових працях та в відповідному числі в самім Конґресі.

Леоніда Вертипорох

З НОВИХ ВИДАНЬ

РЕЦЕНЗІЯ

Леся Храплива: Отаман Воля, повість для молоді. Українське видавництво, Мюнхен, 1959. Сторін 272.

З великим зацікавленням беру до рук нову книжку Лесі Храпливої "Отаман Воля". Це, після оповідань для дітей "Вітер з України", а потім "У темряві", третій твір цієї авторки писаний прозою.

Повість для молоді і про молодь. Про нашу молодь, тут на американському континенті. Картина сучасного життя нашої еміграції широко закроєна й охоплює молодь різного віку й навіть дітей. Однак ця молодь не відірвана від світу дорослих, а природно з ним зв'язана, хоч одночасно така вже інша своїм вихованням та стилем.

Ця повість, я сказала б, повість-казка, така сонячна та ясна, як добра казка, що облагороднює людину і спонукує до добра.

Сюжет веде головна особа повісти, Роман Тополя, молода людина, упівець, що приїхавши на американську землю, ставить перед собою завдання дальше працювати для України, зібрати дітей і молодь у зорганізовані лави Пласту. Збудити в них усвідомлення себе самих, а з тим нав'язати духовий їхній зв'язок з Україною. На цьому шляху герой, як багатир з давніх билин, поборює чималі труднощі, часом неймовірні. "Засипує Збруч річку", переходить понад церковний роздор, щоб в одну цілість зілляти жорстоко розділених членів одної нації. З ним крок у крок іде Марія Лисовецька, що діє так характеристично по жіночому, чуттям-серцем, інтуїцією. Він — мужність - витривалість, при тому вище, понад себе ставить "Отамана Волю"—символічне втілення найвищого імперативу нашої нації. Одночасно, наче в казці, діти справді бачать отамана Волю в особі полковника УПА, Нечая — Івана Більчука.

У повісті послідовно переведена ідея — "кожний з нас, це невідривна частина великого, що з сорокап'яти мільйонів творить напис 'Україна'. Тільки разом мають вони своє значення" (ст. 265). Згідно з тим, у повісті люди з різних сторін України за своїм народженням, і не тільки з України, люди різного релігійного визнання, українці давноприбулі й так звані новоприбулі, всі вони знаходять спільну мову і взаємну приязнь, а діти стають на єдино правильний шлях. У цій повісті життя багатогранне, цікаве, враз з життям церковної громади, викладами, сценічними виступами. А в цілій тканині повісті золотою ниткою проходить пластова праця вдома, поза домом, у таборі. Постаті повісти це живі люди власними особливими прикметами характеру та окремою мовою.

Взяти б на приклад місис Дибайлиху, Волтера, чи пан-отця. Тонко змальовані переживання Міми Лисовецької, зацікавлення дітей тощо.

Можливо, що хтось прочитавши таку повість-казку вдоволено зложить руки на коліна, мовляв, усе в нас добре й гарне, не маємо що тривожитись нашими дітьми, молоддю, школами. Певно, що герой ідеалізований, але чи ж немає і таких гарних людей серед нас? А звичайно попадають у книжки темні типи, бо їх зручніше малювати. А тим часом треба собі усвідомити, що наші діти не відчували б "того Збруча", ані релігійних різниць, якби так старше покоління не наставляло їх на це, а жили б як одна родина по Божому закону.

Може ця повість стане надхненням для молоді, щоб позбирала вона всі букви з великої і святої назви "Україна". Життя впливає на літературу, але неменше література впливає на життя людей. Дай Боже, щоб ці ясні картини повісти та її постаті стали нашою дійсністю!

Тоді сповниться напевно мрія авторки цього твору — почерез простори та шляхи вигнання, спустошення в людських душах, перенести і зберегти священний вогонь батьківщини, бо як казав поет Орест даром Божим є духово бути в батьківщині своїй. Цей великий дар Бажий посідає письменниця Леся Храплива і хоче з нами щедро ним поділитися. Спасибі їй за це. **Олександра Копач**

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

В українській народній вишивці часто зустрічаємо хрест. Є це деколи виразний хрест, а деколи зложений із поодиноких елементів, що своєю будовою нагадують хрест. Часом той хрест є ламаний. Його звуть свастикою і його знаходимо в низинному вишиванні.

Примінюючи вишивку до церковних прикрас, деколи заходить потреба частину взору уложити в хрест. А буває й така, що до приміненої вишивки додаємо хрест, щоб підкреслити призначення речі для церковного вжитку.

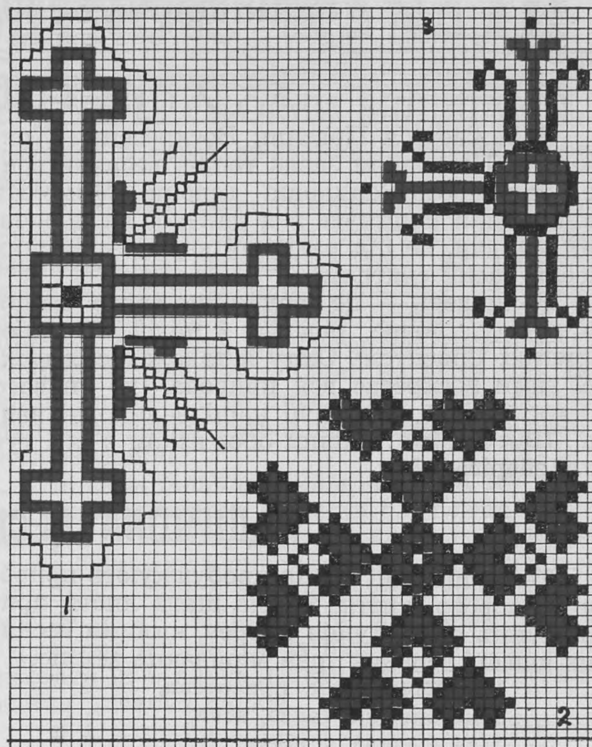
Ось на цьому рисунку є подані 3 різні роди хрестів, що про них сказано повище.

Хрест ч. 1 взятий частинно зі збірки раніш цитованої, що її видав І. Тиктор у Львові, та яка, між іншим, є вичерпана.

Такий і інші того роду хрести можемо додавати до вишивки. При цьому вишиваємо його в красках головного взору. Для більшого підкреслення поля, що замкнені стебнівкою й хрестиками, можуть бути виповнені кольорами головного взору.

Хрест ч. 2 дуже вдячний для вишивання, та примінення його на стілець, що на ньому читають євангелію. Його також дуже легко можна розставити у взір повздовжній, що ним можна б прикрасити краї покривала. Вишиваючи його вздовж, за основу і середину взяти замкнений квадрат. Тим взором легко також орудувати при зворотах. Можна ще цей хрест побільшити, або поменшити, додаючи, або віднімаючи складові його елементи.

Порожні замкнені хрестиками віконця можна виповнити жовтими й зеленими нитками, що чергуватимуться із собою.

Хрест ч. 3 є частинкою із вишивки. Його можна вишивати на менших церковних прикрасах.

Іванна Зельська

З ВЕЛИЧНИМ ПРАЗНИКОМ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

вітаємо Центральні Управи УНО, ОУК, УСГ і МУН, членок і членів БО та всім бажаємо

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

Відділ ОУК у Содбури, Онт.

З нагоди Воскресення Христового бажаємо

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

Центральним Установам і членству ОУК, УНО, УСГ і МУН та єдности й успіху у спільній праці для народу.

За Відділ ОУК у Ст. Бонифас, Ман.:
А. Копичанська, голова **Й. Каптій**, секр.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ В АМЕРИЦІ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Зближається Празник Воскресення Христового. Незабаром засяє тепле, весняне сонце і залунають Великодні дзвони. Мимохіть наші думки полинуть ген далеко, на церковний майдан, де під радісний звук воскресних пісень паски святили...

Великдень — це традиційне свято нашого народу, повне радости й надій. Воскрес Христос, Спаситель Світу й також після важкої зими воскресає вся природа до нового життя. Які ж прекрасні наші великодні звичаї. Пам'ятаймо: нашим обов'язком є їх і тут далі зберігати!

Також кріпімся духом, кріпім віру, що по муках і терпіннях приходить Воскресення.

Христос Воскрес! Вірмо, що й наша поневолена Україна воскресне, встане і "помоляться на волі невольничі діти".

В ці радісні дні наші святочні побажання йдуть до всіх членок УЗХ в Америці, до членок сестринної організації ОУК у Канаді, до СФУЖО на руки голови, Вшановної п. Олени Залізняк, до наших Братніх організацій ОДВУ і МУН в Америці та УНО в Канаді.

Головна Управа УЗХ
в Америці

НАДІЙШЛА ВЕСНА ПРЕКРАСНА . . .

Теплі промені сонця пробуджують природу до нового життя. Зелені шати листя прикрашують вітки кущів і дерев, килими весняних квітів і зелених трав вкривають землю.

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина у вінку.

І перемога весни над зимою. Вже від найдавніших часів, ще в доісторичній ері, наш нарід звеличував цю пору року цілою низкою обрядів. Дівчата плели вінки з весняних квітів, замаювали своє волосся, вбирали гільце прикрасами і квітами, писали писанки, виводили хороводи і співали пісень з історичними, культовими, побутовими й жартівливими мотивами, співали веснянок — гаївок.

А вже весна, а вже красна,
Із стріх вода капле,
Із стріх вода капле...

Так вшановували наші предки прихід весни, перемоги сонця — світла над темрявою.

В цю найкращу пору року припадає і наше найкраще церковне свято — Великдень. Увесь християнський світ зі смутком у серці, постом і молитвами згадує Страсти Христові, але у Воскресну Неділю із співом на устах

Бог дав радість нам з небес,
Христос воскрес,
Христос воскрес! —

перемагає над смутком радість.

Пригадаймо в цей радісний час Воскресення Христового, в цей Світлий Празник, що не всі можуть його радісно святкувати, не всі можуть засісти за святочні столи. Є люди хворі, старші віком, не здатні до праці, які потребують нашої доброти, нашої писанки. Відкриймо наші серця і допоможім Головній Управі Українського Золотого Хреста помагати потребуючим, допоможім, щоб над злом добро перемогло.

Весна перемогла зиму, світло темряву, радість перемогла над смутком, а добро над злом.

О. Г.

КОНТЕСТ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УЗХ В АМЕРИЦІ

Як уже подано в останньому обіжнику ГУ УЗХ, ми розпочали кампанію для призбирання допомогового фонду.

Наша організація має великі завдання: нести моральну й матеріяльну допомогу потребуючим братам і сестрам в Америці і на вигнанні. Ми опікуємося хворими, старшими віком, немічними і вдовами. Щоб виконати свої благородні завдання, треба нам подбати про відповідний фонд. Для цього ми й розпочали контест популярности серед членок УЗХ.

Контест пов'язаний з цінними нагородами. Контестові книжочки до розпродажу вислано всім відділам. Усі відділи повинні якнайскоріше зголосити до ГУ УЗХ імена контестанток, щоб можна помістити в пресі.

Контест закінчується 30 травня ц. р. — на Memorial Day. Час короткий. Включіться всі в ці змагання та засвідчіть ділом зрозуміння і прив'язаність до своєї організації.

Головна Управа УЗХ в Америці

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Складаю $10.00 як ювілейний дар для "Жіночого Світу" з приводу другої річниці смерти моєї незабутньої матері, бл. п. АННИ ВЕСОЛОВСЬКОЇ, яка була членкою 34 Відділу УЗХ та великою прихильницею "Ж. С.". Одночасно прийміть мої щирі побажання з нагоди 10-ліття Вашого цінного журналу та дальшої витривалости у Вашій корисній праці.

Марія Квітковська
Дітройт, Міш.

Організація Українок Канади

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

1. Зближається весна, а з нею Велике Свято Воскресення Христового. Це величне свято ми завжди вітали традиційними звичаями. Хай і в цьому році веселить нас Великодня гаївка, барви Великодньої писанки, свячена паска, а над усе могутній спів "Христос Воскрес". Бережім святість Великодніх звичаїв по наших домах, організаціях, учім дітей рідної традиції!

2. У найближчому часі відвідає деякі місцевості в Канаді гість з Европи, інж. О. Бойдуник. Дуже прохаємо наших членок прийняти участь у доповідях Шановного Гостя. Не маємо часто нагоди слухати цінних думок передових людей з Европи, тому доцільно всім нашим членкам бути приявними на виступах інж. Бойдуника. Слідкуйте за оголошеннями в пресі коли до Вашої місцевости приїде Шановний Гість.

3. Одним із важливих обов'язків наших Відділів — це постійна опіка нашим журналом "Жіночий Світ". Деякі наші Відділи дуже совісно вив'язуються із цього обов'язку. Ми бажали б, щоб усі наші Відділи в рівній мірі піклувались та помагали розв'язувати складні фінансові проблеми нашого журналу.

Прохаємо наші Відділи подбати, щоб у кожному Відділі були так звані опікунки "Жіночого Світу", які постійно думали б та доглядали б справ зв'язаних із нашим журналом.

4. Хоч ми просили прислати нам до кінця лютого звіти за 1959 рік, одначе не всі Відділи виконали цей обов'язок. Досі ми одержали звіти із таких Відділів: Кіркленд Лейк, Ванкувер, Монтреал, Содбури, Руан, Ошава, Лімінґтон, Виндсор, Ст. Кетеринс, Вал'Дор, Саскатун, Фортвіліям. Ждемо на звіти цих Відділів, які ще їх не прислали. Звіти потрібні для зладження загального звіту на Крайову Конференцію.

5. Всім більшим Відділам ОУК ми вислали один примірник книжки Ю. Клена "Попіл імперій". Просимо цю книжку закупити для своїх бібліотек і прислати за неї грошеву належність. Також ми вислали Відділам книжечки п. н. "Зайняття в дитячому садку". Прохаємо вирівняти за них рахунок та використати їх в актуальному питанні організування дитячих садків.

6. Прохаємо Управи наших Відділів, щоб початок провесни використати на посилену працю внутрі нашої організації. Швидко прийдуть літні дні, які непригожі для ведення організаційні праці, тому постараймось виконати наші пляни ще в весняних місяцях, щоб цілість річної звітности наших завдань мала гарний підсумок.

З жалем і смутком повідомляємо всіх членок нашої Організації, що 28-го березня 1960 р. вранці відійшла від нас у вічність

АНАСТАСІЯ БОЖОК

Покійна була найкращим зразком ідейної членки нашої Організації. Бл. п. Анастасія була головою ОУК в Саскатуні, Вінніпеґу, діяльною в Управі Відділу ОУК у Гемилтоні, крім цього довгі роки працювала як членка Центральної Управи Організації Українок Канади.

Хай пам'ять про Покійну буде вічно збережена в наших серцях і молитви наші хай прийме Всевишній за вічний спокій Її душі. Хай легкою буде Покійній земля прибраної Батьківщини!

Центральна Управа
Організації Українок Канади

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

СОДБУРИ, ОНТ.

З ПОБУТУ О. СУЛИМИ-БОЙКО

Після короткої переписки з Центральною Управою ОУК устійнено дату 13 вересня 1959 р. у нашій місцевості на виступ п. Олександри Сулими Бойко, голови й делеґатки Об'єднання Жінок Німеччини на Світовий Конґрес Українського Жіноцтва в Ню Йорку, секретарки Незалежної Асоціяції Совєтознавців, знавця совєтської дійсности та відомої письменниці.

Починаючи від самої зустрічі п. Сулима-Бойко виявилась такою милою, добродушною та цікавою особою, що її побут у Содбури для всіх, а зокрема для членок ОУК, яким була доручена опіка над нею, був приємним переживанням.

Зустрічати дорогу гостю вийшли до поїзду цілою групою. Зустріч була тепла, наче ми були давно знайомі, хоч тільки один п. Курилів знав її особисто.

В неділю вранці п. Сулима-Бойко була в церкві на Богослуженні, а ввечері виголосила в домівці УНО доповідь на тему "Приїзд Хрущова до Америки та повоєнний стан України". Листи-запрошення були вислані до всіх національних та релігійних організацій. Людей на доповіді було багато, всі уважно вислухали цікавої та прекресно побудованої доповіді, а опісля ставили прелеґентці багато запитань, на які вона довала вичерпні відповіді.

У понеділок влаштовано зустріч з жіночими організаціями, які входять до СФУЖО. В наших умовинах зібрати всіх разом досить важко, ще й багато членок працює, тому п. Сулима-Бойко мала окремі зустрічі з членками Об'єднання Жінок ЛВУ і Ліґи Українських Католицьких Жінок. Опісля відвідала Українську Кооперативу. Ввечері зустрілася з головою місцевої Філії УНО та редактором Вістей, органу місцевої УСГ. Після цих зустрічів відбула інтеє'ю з представником місцевої англомовної газети "Содбури Стар", а потім зроблено спільну світлину з головою та секретаркою нашого Відділу.

На кінець членки ОУК запросили дорогу гостю до чаю. Під час милої гостини п. Сулима-Бойко поділилася своїми враженнями з зустрічі, розказала про працю жіночих організацій на еміґрації та про досягнення СФУЖО, де членки з усього світу знайшли спільну мову та виконують важливу роботу.

Короткий, але прекрасний побут п. Сулими в Содбури залишив гарні спомини. Опікуватись нею під час її перебування це не був обов'язок, а навпаки, я сказала б велика честь і до цих щасливих належала й я.

Побажано було б, щоб не пропускати нагод і таких визначних жінок завжди запрошувати для ближчого контакту, піднесення на дусі молодих та для більшої заохоти працювати в рядах організації.

О. Калиста

ЗАХ. ТОРОНТО, ОНТ.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

Загальні річні збори відбулись 7 лютого ц. р. в домівці Філії УНО.

Голова Відділу п. Є. Даниляк, привітавши голову ЦУ ОУК, п. С. Савчук і членок, отворила збори молитвою "Царю Небесний". Опісля однохвилинною мовчанкою вшанувано пам'ять померлих членок.

До переведення зборів вибрано п. С. Савчукову предсідницею і п. Р. Бойко секретаркою.

Після прочитання протоколу з минулорічних зборів і звітів предсідниця подякувала Управі і членкам за працю і при цім зазначила, що хоч Відділ ОУК не дуже великий, то успіх значний.

Нову Управу обрано майже ту саму з добором декілька нових членок у такому складі: голова — Є. Даниляк, 1-ша м. голова — С. Ґонта, 2-га м. голова — С. Романик, секр. — Т. Ґрай, касирка — А. Хрущ, культ.-осв. реф. — С. Ґонта, прес. реф. — Т. Ґрай, господині — С. Романик, Т. Кравець, К. Хемій, М. Савчин, представниці до КУК — С. Ґонта, М, Романюк, відвідувачки хворих — М. Зеньчук, А. Борковська, Н. Хемій. Провірна Комісія: голова — С. Савчук, членки — М. Романюк, А. Безко.

Т. Ґ.

ВАНКУВЕР, Б. К.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Свято в честь Української Жінки-Героїні відбулось 14 лютого 1960 р. в залі УНО при значній скількості громадянства. Концерт влаштували спільно місцевий Відділ ОУК і ОЖ ЛВУ.

Вступне слово мала голова місцевого Відділу ОУК, п. О. Заяць. Провідна думка: тісна співпраця всього жіноцтва для одної ідеї. Виступ дітей при Символічній Могилі — почесна стійка юних Сумівців, зложення квітів на могилі при сумовитій мелодії пісні "Ой у полі могила" був дуже зворушливий. Деклямували діти: Славця Чуйко "Могила на Сибірі", Вірця Карпінська "Україна" і Ірця Чайківська "Молитва".

Реферат "Українська Жінка-Героїня" від найдавніших часів по сьогоднішній день дуже добре опрацювала й гарно з чуттям відчитала голова ОЖ ЛВУ, п. Ірина Ковальчук.

Приявні мали нагоду почути арію з оперети "Запорожець за Дунаєм" "Місяцю ясний" у виконанні п-і Івасі Гарасимчук-Стасюк при супроводі на піяно п. Миросі Янґ. Вірш "Пятсот розчавлених' 'дуже гарно рецитувала заступниця голови ОЖ ЛВУ, п. Надя Ласківська.

Приємною несподіванкою був виступ жіночого хору ЛВУ й усіх інших жіночих організацій під умілою дириґентурою п-і Іванни Янґ, яка недавно переїхала до Ванкуверу з Алберти. Пані Янґ вложила дуже багато труду в опрацюванні хорових точок.

Хор проспівав три пісні: "Ой в полі могила", "Далека Ти і близька нам" та "Люба моя вітчинонько".

У кінцевім слові заступниця голови Відділу ОУК, п. Брониcлава Боднарчук, подякувала всім хто поміг в організації цього гарного свята. Пані Боднарчук висловила надію, що й на будуче праця всіх Жіночих Організацій на терені Ванкуверу буде розвиватись по лінії дружньої співпраці. Чистий дохід в сумі $42.00 призначено на пам'ятник Т. Шевшенкові. Гроші передано збірщиці, п. Анні Трач.

Приявна

ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Дня 21-го лютого ц.р. Відділ ОУК у Форт Вілліям відзначив святочними сходинами роковини смерти наших Героїнь — Ольги Басараб, Олени Теліги та Віри Бабенко.

Свято відкрила голова Відділу ОУК, п. Є. Кузенко, вступним словом і попросила присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять усіх українських жінок-героїнь, що зложили своє життя в боротьбі за волю українського народу. Святочну доповідь прочитав п. М. Савчук, який представив покійних як великих українських патріоток, справжніх націоналісток - революціонерок та героїнь підпільної боротьби з ворогами України.

Опісля подано вечеру, під час якої п. Ф. Холодило попросила присутніх зложити свої жертви на Український Золотий Хрест. Збірка принесла $23.00.

С. Заблоцька

СПІВЧУТТЯ

Відділ ОУК у Монтреалі висловлює щире співчуття п-ву В. і Е. Довганям з приводу смерти Їхньої Дорогої Мами, бл. п. Запорожець.

Замість вінка на свіжу могилу складаємо $10.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

Управа і членки

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК КАНАДИ ім. Ольги Басараб, Відділ Торонто-місто

з нагоди Воскресення Христового вітає всіх членів наших Провідних Організацій, членів Управ Відділів, усіх наших сестер і братів-українців, яких доля розкинула по всьому світі, а які не забувають, що вони діти одної Неньки-України. Поможи нам, Христе, щоб черговий Празник Твого Воскресення ми святкували з воскресенням нашої України !

За Управу Відділу ОУК:

П. Загребельна, голова — **О. Максимів**, секретарка

Всі членки ОУК, Відділу Торонто-місто, голова ЦУ ОУК, п. С. Савчук і наші симпатики бажають рідним, приятелям та знайомим

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ !

Сидять зліва направо: А. Мазуренко — англомовна секр. ЦУ ОУК і голова жін. КУК у Торонто, К. Леськів — рек. секр. Відділу ОУК, О. Максимів — кор. секр., В. Муха — м. голова, Е. Штафірна — м. голова, П. Загребельна — голова Відділу ОУК Торонто-місто, С. Савчук — голова ЦУ ОУК, О. Заяць — м. голова ЦУ ОУК, С. Проців — м. голова ЦУ ОУК, А. Бардин — касирка Відділу ОУК, М. Дунець — членка ЦУ ОУК, П. Стефурак — членка Управи Відділу.

Другий ряд — стоять зліва направа: В. Паладійчук, Е. Гук, С. Вікарук, М. Довгий, А. Ґураль, А. Чвалюк, К. Гриб, К. Дякунчак, М. Яремко, М. Онисько, О. Пукіш, Р. Несторовська, Ю. Бурак, Е. Орихівська, А. Топорницька, П. Подільчук. Третій ряд — К. Кут, М. Калимін, М. Партика, Г. Вишньовська, А. Мота, Е. Сільваші, Т. Романишин, А. Адамович, А. Фенюк, С. Самець, А. Мищій, С. Хахула, Я. Маланчук, А. Теребуш, Т. Голота. Четвертий ряд: М. Мартин, А. Ґлущак, С. Гевчук, О. Топольницька, О. Ольхова, М. Підзамецька, Ю. Міґус, П. Зараска, А. Дмитрів, А. Кривольчук. П'ятий ряд: М. Семчій, К. Гуменюк, С. Кіт, К. Мигаль, М. Соснович, К. Щур, А. Бойчук, М. Дерун. Бракує на світлині: пп. Антоняк з Ню Йорку, М. Пугач, Ю. Завербна, Е. Рудзік, К. Підзамецька і М. Бедрик.

СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ В КАРАКАСІ

Свято св. Миколая відбулося 19 грудня, 1959 р. в суботній школі українознавства в Каракасі, Венесуеля, при Українській Громаді, під протекторатом Українського Жіночого Об'єднання.

Спочатку відбулася маленька сценка янголят зі св. Миколаєм, потім деклямація дітей — Мазняка, Лазаренка і ін. Маленька 4-літня Оксана Карпяк дуже гарно заспівала пісню: "Ніч така Господи". Наприкінці св. Миколай роздав усім дітям подарунки і книжочки з текстом колядок.

Після офіційної частини Жіноче Об'єднання влаштувало дітям маленьке прийняття з солодощами.

Свято пройшло дуже гарно. Діти весело бавились і були дуже задоволені.

При цьому варто згадати жертвенну працю вчительки школи, секретарки Жіночого Об'єднання, п. Мирослави Беневич, яка веде школу в Каракасі вже 4-й рік дуже фахово, дбайливо і з великою любовю, підготовляє всі свята, проводить коляду з дітьми і т. п. Велике її за це спасибі.

Є. Слюсар, голова УЖО у Венесуелі.

Виконавці програми на Святі св. Миколая в Каракасі.

ОСОБИСТЕ

Нашій давній і постійній співробітниці, п. Вірі Кемпе, складаємо сердечні побажання всього добра — щастя, здоров'я і задоволення з приводу її недавнього одруження з п. Плавущаком. Щасть Боже на новому шляху життя ! — Редакція

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

БАБИ ПАРЕНІ

4 горнятка муки
1 горнятко гарячого молока
20 жовтків
2 пачечки свіжих дріжджів
½ горнятка розтопленого масла
1 горнятко мілкого цукру
обтерта шкірка з цитрини
1 ложечка ванільової есенції

Четвертину (1 горнятко) муки запарити гарячим молоком і добре розтерти, щоб не було грудок. Коли маса зовсім остигне, додати розтерті до білого кольору жовтки, дріжджі розведені з ложечкою цукру та поставити в тепле місце, щоб тісто підросло. Після того як воно добре підніметься, додати решту муки та добре вимішувати впродовж ½ години, додаючи розтоплене масло, мілкий цукор, цитринову шкірку й есенцію. Можна додати й жменю родзинок, як хто любить. Підготовленим тістом наповнити добре натовщені форми до половини й поставити в тепле місце. Коли тісто підкисне й заповнить форми, помазати зверху розбитим жовтком з ложкою води та пекти в печі при середньо гарячій температурі (275 до 350 Ф. — залежно від печі) одну годину.

Після спечення баби вибрати обережно з форм і покласти на завчасно приготовані подушки, застелені чистою стиркою, та час-до-часу покачувати, щоб не запалися.

ЗАВИВАНЕЦЬ

½ горнятка молока
2 пачечки сухих дріжджів
½ ф. масла
1 горнятко цукру
3 яйця
2 і ½ горнятка просіяної муки
1 ложечка цинамону
¼ горнятка родзинок
¼ горнятка посічених оріхів
1 мала бляшанка (кен) кришених ананасів (пайнепл)

Запарити, а опісля вистудити молоко до літеплої температури. Зверху посипати дріжджами та залишити в теплім місці на кілька хвилин. Окремо втерти масло, а як зм'якне, додати 3 ложки цукру й втирати масло на однорідну масу. Додати жовтки й далі розтерати аж маса побіліє. Опісля додати муку та влити підкислі дріжджі. Все замішати та поставити на ніч до холодільника.

На другий день нагріти піч до середньо гарячої температури (350 ст. Ф.), вбити білки з $^2/_3$ горнятка цукру на т у г у піну. Розділити тісто на дві половини (воно майже нічого не підросло в холодільнику) та скоро розтачати на два 12-інчові кружки. Покрити туго вбитими білками (залишаючи один інч вільний від берегів), посипати рештою цукру, цинамоном, родзинками, горіхами та відцідженими з соку ананасами. Тепер звинути в трубки та покласти в ненатовщену круглу 10-інчову форму (тюб пен), зліплюючи краї тіста разом. Пекти годину. Після спечення залишити у формі 15 хвилин, щоб завиванець прохолов. Готовий можна ще й полюкрувати зверху, хоч він і без цього повинен бути добрий.

СИРНИК

Спід:

½ ф. муки
2 ложки масла
1 яйце
3 ложки цукру-мучки
1 ложечка порошку до печива (бейкінґ павдер)

Маса:

2 ф. солодкого добре витисненого сира
6 яєць
1 горнятко цукру-мучки
4 ложки масла
1 горнятко родзинок
2 ложки муки, або тертої булки
Обтерта шкірка з цитрини та помаранчі

Змішати всі складники на тісто — підклад під масу.

На добре натовщену, посипаною тертою булкою бляху, розтягнути розтачане тісто. Посмарувати білком і посипати тертою булкою та покрити масою з сира: сир розтерти на масу. Поволі вбити по одному 6 жовтків. Влити розтоплене та простуджене масло. Додати цукор, муку та шкірку для запаху й родзинки. Все добре сполучити. При кінці легко вимішати з убитими білками й зразу дати до печі. Пекти 45 хвилин при температурі 300 — 350 ст. Ф. Подала **Е. Юськів**

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЦВІБАК

Вбити 5 цілих яєць. Додати стільки цукру, скільки важать 4 яйця. Добре втерти разом. Додати стільки муки, скільки важать 3 яйця. Влити малу ложечку цитринової есенції. Все добре вимішати та пекти у вузькій довгій формі при досить гарячій температурі.

ПОДЯКА

Вельмишановна Пані Редакторко!

Дуже просимо допомогти нам подякувати через Ваш знаний журнал пп. добродійкам м. Виндсор, що належать до "Союзу Українок Канади". Вони дуже щедро привітали наших дітей і батьків смачною гостиною, коли наша парафіяльна школа при Православній Церкві св. Покрови в Детройті робила гостинний виступ в Виндсорі в Православній Церкві св. Володимира.

Дорогі наші сестри-землячки! Щиро-сердечно дякуємо Вам за українське добре серце до наших дітей, за хліб-сіль і Вашу гостинність, та за добре слово.

Матері: **О. Панасенко, Т. Назаренко, З. Смерека, І. Порох, І. Мурна.**

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ КУК ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ.

Постійно активний Комітет Українок Канади у Форт Віліям влаштував завдяки заходам кол. голови, п-і О. Тацюк курс писання писанок для 30-ро дітей. Курс закінчено 29 березня. Тепер почався новий курс у Вест Форт Віліям для 23-ох дітей.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД НА РОЗБУДОВУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Відділ ОУК, Ошава, Онт. (зі Свята Героїнь) $10.00
І. Дячун, Монтреал, Кв. (з нагоди подружнього ювілею ... 10.00
М. Квітковська, Дітройт ,Міш. (у другу річницю смерти матері) ... 10.00
П. Кричук, Рочестер, Н. Й. (збірка, на яку зложились: по $2.00 — Параска Кричук, по $1.00 — Володимир Баран, Тамара Білик, Нікон Білок, Микола Білик, Осип Баран) ... 7.00
М. Бучак, Гемилтон, Онт. ... 3.00
Відділ ОУК, Ванкувер, Б. К.(зі Свята Героїнь) 3.00
В. Підсадна, Гемилтон, Онт. ... 2.50
М. Ґадовська, Кінґстон, Онт. ... 2.50
К. Дуда, Лос Енджелес, Кал. ... 1.50
М. Клунь, Гемилтон, Онт. ... 1.50
С. Петришин, Форт Віліям, Онт. ... 1.50
М. Повх ,Рочестер, Н. Й. ... 1.50
М. Пугач, Торонто, Онт. ... 1.50
Г. Яремчук, Ню Йорк, Н. Й. ... 1.50
М. Добранська, Вінніпеґ, Ман. ... 1.00
І. Лавришин, Ванкувер, Б. К. ... 1.00

(Далі буде)

Усім сердечно дякуємо за допомогу.

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ З НАГОДИ 10-ЛІТТЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

В. Гусяк, Ніяґара Фалс, Онт. ... 4
М. Денека, Монтреал, Кв. ... 2
Е. Слюсар, Каракас, Венесуеля ... 2
П. Білинський, Тіонвил, Франція ... 1
Г. Білоус, Дітройт, Міш. ... 1
О. Ґенґало, Филаделфія, Па. ... 1
Г. Дершко, Саскатун, Саск. ... 1
В. Карапетіян, Дітройт, Міш. ... 1
А. Лащук, Саскатун, Саск. ... 1

Цим, що приєднали нових передплатниць, сердечно дякуємо та прохаємо всіх передплатниць причинитися до подвоєння передплат "Жіночого Світу" впродовж ювілейного року журналу.

Адміністрація

СПРОСТУВАННЯ ДРУКАРСЬКИХ ПОМИЛОК

В ч. 2, "Ж. С." ц. р. помилково подано, що п. Є. Чумар з Лашін, Кв., придбала одну нову передплатницю. Повинно було бути **Є. Чурма.**

В останнім числі (за березень) подано що п. С. Кришталович з Нюарку склала $2.00 на ювілейний фонд "Жіночого Світу". Мало бути **С. Криштальська.**

НА УВАГУ ЧИТАЧОК У НАЯГАРА ФАЛС І ОКОЛИЦІ, ОНТ.

Передплати на "Жіночий Світ" (продовження й нові) можна вплачувати на руки п. Василини Гусяк. Її адреса:

Mrs. W. Husiak, 339 Seneca St.,
Niagara Fall's, Ont.

ГЛЯНЬТЕ на Вашу адресу на журналі. Там є подана дата, доки заплачена Ваша передплата за "Жіночий Світ". Якщо вона вже вийшла, не чекайте на окрему пригадку, але вишліть передплату негайно самі.

ДУЖЕ ПРОСИМО І НАПЕРЕД ДЯКУЄМО.

Адміністрація "Ж. С."

MRS. A. CHOMIAK,
10440 - 152 ST.,
EDMONTON, ALTA.

AUG.57